

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-49-12

Druk nr 492
Warszawa, 13 czerwca 2012 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie ustawy - Kodeks
postępowania karnego z projektami aktów
wykonawczych.**

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanej regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w rozdziale 63 dodaje się art. 592a – 592f w brzmieniu:

„Art. 592a. § 1. Jeżeli zachodzą okoliczności wskazane w art. 590 § 1 i art. 591 § 1 lub inne okoliczności nasuwające przypuszczenie, że co do tego samego czynu tej samej osoby wszczęto postępowanie karne w Rzeczypospolitej Polskiej i w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, sąd lub prokurator występuje do właściwego sądu lub innego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej z wnioskiem o udzielenie informacji o tym postępowaniu.

§ 2. W razie trudności w ustaleniu właściwego sądu lub innego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej, sąd lub prokurator może również zwracać się do właściwych jednostek organizacyjnych Europejskiej Sieci Sądowej.

§ 3. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli informacje o toczącym się postępowaniu karnym w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej powzięte zostały z urzędu.

Art. 592b. § 1. W razie wystąpienia sądu lub innego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej o udzielenie informacji odnośnie tego, czy toczy się postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby, sąd lub prokurator udziela odpowiedzi we wskazanym przez ten organ terminie. W razie braku takiego terminu lub w wypadku stosowania wobec oskarżonego środka polegającego na pozbawieniu wolności, sąd lub prokurator udziela odpowiedzi niezwłocznie.

§ 2. W wypadku niedotrzymania terminu określonego w § 1 zdanie pierwsze, sąd lub prokurator niezwłocznie informuje sąd lub inny organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej, podając przyczynę opóźnienia oraz termin udzielenia informacji.

§ 3. Jeżeli sąd lub prokurator, do którego zostało skierowane wystąpienie, nie jest właściwy do nadania mu biegu, przekazuje je właściwemu sądowi lub prokuratorowi i zawiadamia o tym sąd lub inny organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Art. 592c. § 1. Jeżeli co do tego samego czynu tej samej osoby wszczęto postępowanie karne w Rzeczypospolitej Polskiej i w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, sąd lub prokurator przeprowadza konsultacje z właściwym sądem lub innym organem państwa członkowskiego Unii Europejskiej i – jeżeli wymaga tego interes wymiaru sprawiedliwości – występuje z wnioskiem o przejęcie albo przekazanie

ścigania karnego. Przepisy art. 590 –592 stosuje się odpowiednio.

§ 2. W trakcie konsultacji sąd lub prokurator przekazuje sądowi lub innemu organowi państwa członkowskiego Unii Europejskiej informacje o zastosowanych w postępowaniu środkach zapobiegawczych, a także inne informacje na wniosek właściwego organu. Sąd lub prokurator może nie udzielić informacji, jeśli jej udzielenie mogłoby naruszyć bezpieczeństwo Rzeczypospolitej Polskiej lub narażałoby uczestnika postępowania na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia.

Art. 592d. § 1. Jeśli w wyniku konsultacji, o których mowa w art. 592c § 1, nie ustalono, które państwo członkowskie powinno przejąć ściganie, sąd lub prokurator może wystąpić do Eurojust w sprawach o przestępstwa należące do jego kompetencji z wnioskiem o pomoc w rozstrzygnięciu, które państwo mogłoby przejąć ściganie.

§ 2. Po uzyskaniu opinii Eurojust sąd lub prokurator, jeżeli wymaga tego interes wymiaru sprawiedliwości, występuje z wnioskiem o przejęcie lub przekazanie ścigania karnego. Przepisy art. 590 – 592 stosuje się odpowiednio.

Art. 592e. W wypadkach przewidzianych w art. 592c § 1 i 592d § 2 sąd lub prokurator zawiadamia sąd lub inny organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej o sposobie prawomocnego zakończenia postępowania karnego.

Art. 592f. Wystąpienie, o którym mowa w art. 592a, jak również konsultacje, o których mowa w art. 592c, nie wstrzymują czynności postępowania karnego.”;

2) po rozdziale 65b dodaje się rozdziały 65c i 65d w brzmieniu:

„Rozdział 65c

Wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie środka zapobiegawczego

Art. 607zca. § 1. W razie orzeczenia przez polski sąd lub prokuratora środka zapobiegawczego określonego w art. 272, 275 lub 275a oraz jeżeli zapewni to prawidłowy tok postępowania, sąd lub prokurator może wystąpić o wykonanie tego orzeczenia do właściwego sądu lub innego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zwanego w niniejszym rozdziale „państwem wykonania orzeczenia”, w którym oskarżony posiada legalne stałe miejsce pobytu, o ile przebywa on w tym państwie lub oświadczy, że zamierza tam powrócić.

§ 2. Wystąpienie, o którym mowa w § 1, może być na wniosek oskarżonego skierowane również do innego państwa członkowskiego niż państwo legalnego stałego miejsca pobytu oskarżonego, za zgodą właściwego sądu lub innego organu tego państwa.

§ 3. Wystąpienie, o którym mowa w § 1, sąd lub prokurator kieruje każdorazowo wyłącznie do

jednego państwa wykonania orzeczenia. Ponowne wystąpienie do innego państwa wykonania orzeczenia może nastąpić jedynie w razie niewykonania albo częściowego wykonania orzeczenia.

- § 4. Do poświadczonego za zgodność z oryginałem odpisu orzeczenia, o którym mowa w § 1, dołącza się zaświadczenie zawierające informacje umożliwiające jego prawidłowe wykonanie dotyczące: orzeczenia, osoby oskarżonego, środka zapobiegawczego i kwalifikacji prawnej czynu.
- § 5. Zaświadczenie powinno zostać przetłumaczone na język urzędowy państwa wykonania orzeczenia albo na inny język wskazany przez to państwo.
- § 6. Przekazanie odpisu orzeczenia oraz zaświadczenia, o którym mowa w § 4, może nastąpić również z wykorzystaniem urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności tych dokumentów. Na żądanie właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia sąd lub prokurator przekazuje odpis orzeczenia oraz oryginał zaświadczenia.
- § 7. W razie trudności w ustaleniu właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia sąd lub prokurator może również zwracać się do właściwych jednostek organizacyjnych Europejskiej Sieci Sądowej.

§ 8. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w § 4, mając na uwadze konieczność udostępnienia państwu wykonania orzeczenia wszelkich niezbędnych informacji umożliwiających podjęcie prawidłowej decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia.

Art. 607zcb. § 1. Do chwili otrzymania informacji o przejęciu wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 607zca § 1, przez właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia, a także w razie otrzymania informacji o niemożności lub odmowie wykonania orzeczenia przez właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia, o zaprzestaniu jego wykonywania przez ten organ, a także w wypadku cofnięcia wystąpienia, środek zapobiegawczy jest wykonywany w dalszym ciągu przez właściwy organ.

§ 2. W razie otrzymania informacji o dostosowaniu środka zapobiegawczego do prawa państwa wykonania orzeczenia i przed rozpoczęciem wykonywania tego środka w tym państwie, sąd lub prokurator w ciągu 10 dni od dnia otrzymania informacji może cofnąć wystąpienie, o którym mowa w art. 607zca § 1, mając na uwadze cele środka.

Art. 607zcc. § 1. W razie zmiany lub uchylecia środka zapobiegawczego albo zmiany obowiązków nałożonych na oskarżonego, sąd lub prokurator

niezwłocznie zawiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia.

§ 2. Zawiadomienie, o których mowa w § 1, może być przekazane również przy użyciu urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności przekazanych dokumentów.

Art. 607zcd. Na postanowienie sądu lub prokuratora w sprawie wystąpienia do właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia zażalenie nie przysługuje.

Rozdział 65d

Wystąpienie państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia wydanego w celu zapewnienia prawidłowego toku postępowania

Art. 607zce. § 1. W razie wystąpienia państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zwanego w niniejszym rozdziale „państwem wydania orzeczenia”, o wykonanie orzeczenia wydanego w celu zapewnienia prawidłowego toku postępowania i nakładającego na osobę, przeciwko której w tym państwie prowadzone jest postępowanie karne, obowiązek:

- 1) stawiennictwa przed określonym organem,
- 2) powstrzymania się od opuszczania miejsca pobytu lub kraju,

- 3) informowania określonego organu o zmianie miejsca pobytu albo uzyskiwania zgody na taką zmianę,
- 4) przebywania albo powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach,
- 5) powstrzymania się od kontaktowania z określonymi osobami lub zbliżania się do określonych osób

– orzeczenie to podlega wykonaniu przez prokuratora prokuratury rejonowej, na obszarze działania której osoba ta posiada legalne stałe miejsce pobytu.

§ 2. Do orzeczenia, o którym mowa w § 1, lub jego odpisu poświadczonego za zgodność z oryginałem powinno być dołączone zaświadczenie zawierające informacje umożliwiające jego prawidłowe wykonanie.

§ 3. Jeżeli prokurator, do którego zostało skierowane wystąpienie, nie jest właściwy do nadania mu biegu, przekazuje je właściwemu prokuratorowi i zawiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.

§ 4. Na wniosek właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia, prokurator może wyrazić zgodę na wykonanie orzeczenia, o którym mowa w § 1, wydanego wobec osoby określonej w tym paragrafie, nieposiadającej legalnego stałego miejsca pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli w większym

stopniu zapewni to prawidłowy tok postępowania.

§ 5. Jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej, przy wykonywaniu orzeczeń, o których mowa w § 1, stosuje się przepisy prawa polskiego.

Art. 607zcf. § 1. Jeżeli państwo wydania orzeczenia nie przekazało wszystkich informacji potrzebnych do podjęcia decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia, prokurator wzywa właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia do ich uzupełnienia we wskazanym terminie. W razie niedotrzymania terminu, postanowienie w przedmiocie wykonania orzeczenia wydaje się w oparciu o posiadane informacje.

§ 2. Jeżeli rodzaj albo sposób wykonania obowiązków są nieznane ustawie, prokurator określa środek lub obowiązek według prawa polskiego, z uwzględnieniem różnic na korzyść osoby, przeciwko której w państwie wydania orzeczenia prowadzone jest postępowanie karne.

Art. 607zcg. § 1. Postanowienie w przedmiocie wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 607zce § 1, prokurator wydaje w terminie 20 dni roboczych od dnia otrzymania orzeczenia wraz z zaświadczeniem.

§ 2. Na postanowienie prokuratora w przedmiocie wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 607zce § 1, przysługuje zażalenie do

sądu rejonowego, w okręgu którego osoba, przeciwko której w państwie wydania orzeczenia prowadzone jest postępowanie karne, posiada legalne stałe miejsce pobytu. Sąd rozpoznaje zażalenie na posiedzeniu, w którym ma prawo wziąć udział prokurator, osoba wymieniona w zdaniu pierwszym, jeżeli przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, i jej obrońca, jeżeli się na nie stawi. Jeżeli osoba wymieniona w zdaniu pierwszym nie przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i nie posiada obrońcy, prezes sądu właściwego do rozpoznania zażalenia może jej wyznaczyć obrońcę z urzędu.

- § 3. Postępowanie w przedmiocie wykonania orzeczenia powinno zakończyć się prawomocnie w terminie 40 dni roboczych od dnia otrzymania orzeczenia wraz z zaświadczeniem.
- § 4. W wypadku gdy termin określony w § 3 nie może być dotrzymany, należy zawiadomić właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia, podając przyczynę opóźnienia i przewidywany termin wydania orzeczenia.
- § 5. Do wykonania orzeczenia właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia prokurator przystępuje niezwłocznie.

Art. 607zch. § 1. Odmawia się wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 607zce § 1, jeżeli:

- 1) czyn, w związku z którym zastosowano środek zapobiegawczy, nie stanowi przestępstwa według prawa polskiego,

2) osoba, przeciwko której w państwie wydania orzeczenia prowadzone jest postępowanie karne, nie przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, chyba że istnieją podstawy do uznania, że na nie powróci.

§ 2. Przepisu § 1 pkt 1 nie stosuje się, jeżeli czyn nie stanowi przestępstwa z powodu braku lub odmiennego uregulowania w prawie polskim odpowiednich opłat, podatków, ceł lub zasad obrotu dewizowego.

§ 3. Można odmówić wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 607zce § 1, jeżeli:

- 1) pomimo wezwania przez prokuratora do uzupełnienia informacji we wskazanym terminie, do orzeczenia nie dołączono zaświadczenia, o którym mowa w art. 607zce § 2, albo zaświadczenie to jest niekompletne lub w sposób oczywisty niezgodne z treścią orzeczenia,
- 2) przekazane do wykonania orzeczenie dotyczy tego samego czynu tej samej osoby, co do której postępowanie karne zostało prawomocnie zakończone w państwie członkowskim Unii Europejskiej, a osoba ta odbywa karę lub ją odbyła albo kara nie może być wykonana według prawa państwa, w którym zapadł wyrok skazujący,
- 3) według prawa polskiego nastąpiło przedawnienie wykonania kary, a przestęp-

stwo, którego to dotyczy, podlegało jurysdykcji sądów polskich,

- 4) orzeczenie dotyczy przestępstwa, które według prawa polskiego zostało popełnione w całości albo w części na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak również na polskim statku wodnym lub powietrznym,
- 5) osoba, przeciwko której w państwie wydania orzeczenia prowadzone jest postępowanie karne, z powodu wieku nie ponosi według prawa polskiego odpowiedzialności karnej za czyn będący podstawą wydania orzeczenia,
- 6) osoba, przeciwko której w państwie wydania orzeczenia prowadzone jest postępowanie karne, korzysta z immunitetu, zgodnie z którym niemożliwy jest nadzór nad przestrzeganiem nałożonych obowiązków,
- 7) orzeczenie dotyczy wyłącznie obowiązków innych niż określone w art. 607zce § 1,
- 8) orzeczenie zostało przekazane pomimo niespełnienia warunków przewidzianych w art. 607zce § 4,
- 9) przestępstwo, którego dotyczy orzeczenie, w wypadku jurysdykcji polskich sądów karnych podlegałoby darowaniu na mocy amnestii,
- 10) pomimo niestosowania się osoby, przeciwko której w państwie wydania

orzeczenia prowadzone jest postępowanie karne, do wymagań określonych w orzeczeniu, nie jest możliwe przekazanie jej z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania.

§ 4. W wypadku wskazanym w § 3 pkt 10, gdy przemawiają za tym szczególne względy, prokurator, w uzgodnieniu z właściwym sądem lub innym organem państwa wydania orzeczenia, może orzec o wykonaniu orzeczenia.

§ 5. W wypadkach przewidzianych w § 1 pkt 2 oraz w § 3 pkt 1, 2 i 7 prokurator przed podjęciem decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia informuje o możliwości odmowy wykonania orzeczenia właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.

Art. 607zci. § 1. W razie otrzymania od właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia informacji o tym, iż orzeczenie przekazane do wykonania nie podlega dalszemu wykonaniu, prokurator niezwłocznie wydaje postanowienie o zaprzestaniu wykonywania orzeczenia.

§ 2. Jeżeli dalsze wykonywanie orzeczenia nie jest możliwe z przyczyn faktycznych lub prawnych, prokurator niezwłocznie wydaje postanowienie o zaprzestaniu wykonywania orzeczenia i zawiadamia właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.

§ 3. W razie otrzymania od właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia informacji o zmianie obowiązku nałożonego na osobę, przeciwko której w państwie wydania orzeczenia prowadzone jest postępowanie karne, prokurator rozpoznaje sprawę wykonania zmienionego orzeczenia na zasadach określonych w niniejszym rozdziale. Przepisu art. 607zch nie stosuje się z wyjątkiem § 1 pkt 2 i § 3 pkt 7.

Art. 607zcyj. § 1. O treści postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 607zce § 1, o wniesieniu środka odwoławczego od tego postanowienia, o istotnych orzeczeniach zapadłych w trakcie postępowania, jak również w razie zmiany legalnego stałego miejsca pobytu przez osobę, przeciwko której w państwie wydania orzeczenia prowadzone jest postępowanie karne, zawiadamia się niezwłocznie właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.

§ 2. Prokurator zawiadamia niezwłocznie właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia o wszelkich okolicznościach mających wpływ na jego wykonanie. Zawiadomienie następuje w formie zaświadczenia zawierającego informacje dotyczące osoby określonej w § 1 oraz naruszonego obowiązku.

§ 3. W razie ustania przyczyn, na skutek których obowiązek został zastosowany lub powstania

przyczyn uzasadniających jego uchylenie lub zmianę, prokurator może wystąpić do właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia o jego uchylenie lub zmianę.

§ 4. Zawiadomienia, o których mowa w § 1 i 2 oraz wystąpienie, o którym mowa w § 3, mogą być przekazane również przy użyciu urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności przekazanych dokumentów.

§ 5. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w § 2, mając na uwadze konieczność udostępnienia państwu wykonania orzeczenia wszelkich niezbędnych informacji umożliwiających podjęcie prawidłowej decyzji.

Art. 607zck. Koszty związane z wykonaniem orzeczenia, o którym mowa w art. 607zce § 1, ponosi Skarb Państwa.”;

3) w art. 613 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Z wyjątkiem wypadków określonych w art. 595 i w art. 592 – 592f oraz w rozdziałach 62a, 62b, 65a – 65d, 66a – 66d, 66f – 66i z mającymi siedzibę za granicą organami obcego państwa oraz z osobami wymienionymi w art. 578 oraz w art. 579, sądy i prokuratorzy każdorazowo porozumiewają się, w tym przy doręczaniu pism procesowych, za pośrednictwem Ministra Sprawiedliwości, a ten w razie potrzeby przez ministra właściwego do spraw zagranicznych.”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 2, który wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 2012 r.

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 98, poz. 626, Nr 106, poz. 669, Nr 122, poz. 826, Nr 125, poz. 842, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1307 oraz z 2011 r. Nr 48, poz. 245 i 246, Nr 53, poz. 273, Nr 112, poz. 654, Nr 117, poz. 678, Nr 142, poz. 829, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 240, poz. 1430, 1431 i 1438 i Nr 279, poz. 1645.

UZASADNIENIE

1. Cel projektowanej regulacji

Celem regulacji jest transpozycja do prawa polskiego decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW z dnia 30.11.2009 r. w sprawie zapobiegania konfliktom jurysdykcji w postępowaniu karnym i w sprawie rozstrzygania takich konfliktów (zwana dalej decyzją ramową 2009/948/WSiSW)¹⁾. Termin jej wdrożenia upływa z dniem 15.06.2012 r.

Ponadto celem regulacji jest transpozycja decyzji ramowej Rady 2009/829/WSiSW z dnia 23.10.2009 r. w sprawie stosowania przez państwa członkowskie Unii Europejskiej zasady wzajemnego uznawania do decyzji w sprawie środków nadzoru stanowiących alternatywę dla tymczasowego aresztowania (zwana dalej decyzją ramową 2009/829)²⁾. Termin jej wdrożenia upływa z dniem 1.12.2012 r. Implementacja obydwu decyzji ramowych stanowi międzynarodowe zobowiązanie Polski wynikające z członkostwa w Unii Europejskiej.

2. Zmiany wynikające z transpozycji decyzji ramowej 2009/948/WSiSW

Obecnie jurysdykcję w prawie karnym przewidują przede wszystkim art. 5 k.k. w oparciu o zasadę terytorialności oraz art. 109 – 113 k.k. określające odpowiedzialność za czyn popełniony za granicą. Brak jest natomiast regulacji ustanawiających międzynarodowe jurysdykcyjne normy kolizyjne, takie jak w przypadku prawa cywilnego wprowadza rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych³⁾. W efekcie zakresy jurysdykcji w różnych państwach się pokrywają, co może prowadzić do jednoczesnego prowadzenia postępowania w kilku państwach i w efekcie wydania orzeczeń dotyczących tego samego czynu łamiących zakaz *ne bis in idem*, wyrażony w art. 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia

¹⁾ Dz. Urz. UE L 328 z 2009 r., s. 45.

²⁾ Dz. Urz. UE L 294 z 2009 r., s. 20

³⁾ Dz. Urz. UE L 012 z 2001 r., s. 42.

14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, sporządzonej w Schengen dnia 19 czerwca 1990 r.⁴⁾

Projektowane przepisy dotyczące rozwiązywania sporów jurysdykcyjnych wprowadzają tryb postępowania sądów i prokuratorów mający na celu ustalenie, czy w innym państwie członkowskim UE toczy się równoległe postępowanie karne o ten sam czyn tej samej osoby. Stanowią one odzwierciedlenie mechanizmu przewidzianego w decyzji ramowej 2009/948/WSiSW.

Decyzja ramowa 2009/948/WSiSW przewiduje mechanizm zapobiegania i rozwiązywania sporów jurysdykcyjnych, którego podstawowymi elementami są przepisy regulujące obowiązek nawiązania kontaktu (art. 5), obowiązek udzielenia odpowiedzi na wystąpienie (art. 6) oraz obowiązek podjęcia bezpośrednich konsultacji (art. 10). W efekcie konsultacji może dojść do koncentracji ścigania w jednym państwie członkowskim UE. Z uwagi więc na to, że konsekwencją konsultacji może być przejęcie lub przekazanie ścigania karnego, należało przewidzieć mechanizm uzyskiwania informacji o toczącym się postępowaniu karnym co do tego samego czynu tej samej osoby oraz konsultacji w rozdziale 63 k.p.k. Obecne przepisy rozdziału 63 k.p.k. dotyczą samej procedury przejęcia i przekazania ścigania, nie przewidując jednak mechanizmu poprzedzającego ten etap, a polegającego na nawiązaniu kontaktu bezpośrednio między organami sądowymi państw członkowskich UE.

Projektowany art. 592a k.p.k. stanowi wymóg wystąpienia do właściwego organu innego państwa członkowskiego UE, w wypadku powzięcia przypuszczenia, iż toczy się w nim postępowanie karne o ten sam czyn tej samej osoby. Precyzuje on także przesłanki wystąpienia do innego państwa (określone w art. 590 § 1 i art. 591 § 1 k.p.k. lub też inne niewymienione we wspomnianych przepisach, które nasuwają przypuszczenie o toczącym się postępowaniu za granicą). Przypuszczenie takie wynikać może z transgranicznego charakteru przestępstwa, zeznań świadków czy wyjaśnień podejrzanego lub oskarżonego (motyw 5 decyzji ramowej 2009/948/WSiSW). W wypadku trudności z ustaleniem organu

⁴⁾ Dz. Urz. UE L 239 z 2000 r., s. 19.

właściwego do kontaktów w innym państwie UE istnieje możliwość podjęcia działań za pośrednictwem Europejskiej Sieci Sądowej. Wymóg wystąpienia do innego organu nie powstanie, jeżeli sąd lub prokurator z urzędu powziął informację o toczącym się postępowaniu karnym w innym państwie członkowskim UE (np. wskutek wystąpienia przez właściwy organ tego państwa z wnioskiem o pomoc prawną czy wskutek informacji pochodzących z policji).

Decyzja ramowa 2009/948/WSiSW określa zasady współpracy zarówno w zakresie wystąpienia do innego państwa członkowskiego UE, jak również przewiduje procedurę związaną z udzieleniem odpowiedzi na wystąpienie właściwego organu innego państwa członkowskiego UE w celu ustalenia, czy toczy się w nim postępowanie karne o ten sam czyn tej samej osoby (art. 6). Projektowany art. 592b § 1 k.p.k. wprowadza obowiązek udzielenia odpowiedzi w terminie wskazanym przez właściwy organ innego państwa członkowskiego UE. W wypadku gdyby terminu takiego nie wskazano lub gdyby wobec podejrzanego lub oskarżonego zastosowano środek polegający na pozbawieniu wolności, sąd lub prokurator powinien to uczynić bez nieuzasadnionej zwłoki. Projektowany art. 592b § 2 k.p.k. określa także konsekwencje niedotrzymania terminu. Obliguje on sąd lub prokuratora do poinformowania właściwego organu innego państwa członkowskiego UE o przyczynie opóźnienia i wskazania innego terminu odpowiedzi na wystąpienie.

Obowiązek udzielenia odpowiedzi na wystąpienie dotyczy właściwego sądu lub prokuratora prowadzącego postępowanie karne. W wypadku stwierdzenia braku właściwości, organ, do którego skierowano wystąpienie, powinien je przekazać według właściwości, informując o tym organ występujący (projektowany art. 592b § 3 k.p.k.).

Decyzja ramowa 2009/948/WSiSW określa także wymogi formalne, jakie spełniać powinno wystąpienie (art. 8), odpowiedź na wystąpienie (art. 9) oraz sposoby komunikacji między właściwymi organami (art. 7). Przepisy te nie nakładają na właściwe organy nowych obowiązków, a jedynie określają elementy składowe wystąpienia i odpowiedzi na nie. Z tego względu uzupełniający charakter wymienionych przepisów skłania do ich implementacji w rozporządzeniach Ministra Sprawiedliwości określających zasady obrotu międzynarodowego

w odniesieniu do sądów i prokuratur, tj. rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 marca 2010 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury⁵⁾ w odniesieniu do zasad urzędowania prokuratury oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 stycznia 2002 r. w sprawie szczegółowych czynności sądów w sprawach z zakresu międzynarodowego postępowania cywilnego oraz karnego w stosunkach międzynarodowych⁶⁾ w odniesieniu do zasad urzędowania sądów powszechnych.

Projektowany art. 592c k.p.k. określa mechanizm konsultacji między polskim sądem lub prokuratorem a właściwym organem państwa członkowskiego UE. Stanowi on odzwierciedlenie regulacji zawartych w art. 10, 11 i art. 14 ust. 2 decyzji ramowej 2009/948/WSiSW. Do konsultacji dochodzi, w wypadku gdy z ustaleń polskiego organu lub właściwego organu innego państwa członkowskiego UE wynika, że toczą się równolegle postępowania karne co do tego samego czynu tej samej osoby. W wypadku ustalenia, iż sytuacja taka ma miejsce, istnieje obowiązek podjęcia konsultacji. Nie muszą one jednak doprowadzić do rozwiązania konfliktu jurysdykcyjnego, bowiem żadne państwo członkowskie UE nie jest zobligowane do odstąpienia od jurysdykcji, jak również jej wykonywania wbrew obowiązującym zasadom ścigania przestępstw (motyw 11 decyzji ramowej 2009/948/WSiSW). Tym niemniej na właściwych organach spoczywa obowiązek podjęcia próby rozwiązania konfliktu jurysdykcyjnego.

Projektowany art. 592c k.p.k. nie przewiduje trybu ani przebiegu konsultacji, pozostawiając w tym zakresie polskim organom margines swobody. Dotyczy to zarówno możliwości wyboru języka, w jakim odbędą się konsultacje (art. 14 ust. 2 decyzji ramowej 2009/948/WSiSW), jak również środków, za pomocą których będą one prowadzone (pisemnie czy ustnie). Minimalne wymogi dotyczą jednak wzajemnego przekazywania informacji o zastosowanych środkach zapobiegawczych w ramach postępowania karnego, a także na wniosek właściwego organu przekazania innych istotnych informacji (projektowany art. 592 § 3 k.p.k.). W wypadku gdyby żądane informacje mogły naruszyć bezpieczeństwo Rzeczypospolitej Polskiej lub narazić uczestnika postępowania na

⁵⁾ Dz. U. z 2010 r. Nr 49, poz. 296.

⁶⁾ Dz. U. z 2002 r. Nr 17, poz. 164, z późn. zm.

niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia (np. pokrzywdzonego lub świadka), sąd lub prokurator będzie mógł odmówić udzielenia żądanej informacji.

Decyzja ramowa 2009/948/WSiSW w części operatywnej nie określa kryteriów, jakimi powinny kierować się właściwe organy w trakcie konsultacji w celu ustalenia państwa właściwego do wykonywania jurysdykcji. Przykładowo wymienia je natomiast motyw 9 decyzji ramowej 2009/948/WSiSW, wskazując na takie czynniki, jak miejsce popełnienia przestępstwa, miejsce spowodowania szkody, miejsce zamieszkania podejrzanego lub oskarżonego, posiadane obywatelstwo, istotne interesy uczestników postępowania (podejrzanego lub oskarżonego, pokrzywdzonego, świadków), dostęp do źródeł dowodowych. Z powodu braku wiążących kryteriów dotyczących określenia państwa właściwego, ustawa pozostawia także sądom i prokuratorom margines swobody. Decydując się jednak na zawarcie porozumienia, polski sąd lub prokurator kieruje się interesem wymiaru sprawiedliwości.

Efektom porozumienia będzie wskazanie państwa członkowskiego UE, które wykonywać będzie jurysdykcję odnośnie tego samego czynu tej samej osoby. Decyzja ramowa 2009/948/WSiSW nie reguluje jednak zasad przejęcia i przekazania ścigania. Z tego względu w razie osiągnięcia porozumienia, do dalszego postępowania znajdą odpowiednie zastosowanie art. 590 – 592 k.p.k. Polska bowiem nie jest stroną Europejskiej konwencji o przekazywaniu ścigania w sprawach karnych, podpisanej dnia 15 maja 1972 r.⁷⁾ Przekazanie ścigania skutkować będzie umorzeniem postępowania karnego (art. 591 § 6 k.p.k.). W wypadku przejęcia ścigania konieczne będzie wszczęcie postępowania karnego oraz powiadomienie właściwego organu innego państwa członkowskiego UE o sposobie jego prawomocnego zakończenia (projektowany art. 592e k.p.k.).

W wypadku gdyby konsultacje nie doprowadziły do porozumienia, istnieje możliwość zawiadomienia Eurojust. W tym celu każdy z organów biorących udział w konsultacjach upoważniony jest do wystąpienia do Eurojust z wnioskiem o podjęcie działań w ramach swych kompetencji (tj. wyłącznie w odniesieniu do przestępstw określonych w art. 4 ust. 1 decyzji Rady 2009/426/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wzmocnienia Eurojustu i w sprawie zmiany decyzji

⁷⁾ CETS 073.

2002/187/WSiSW ustanawiającej Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością, zwaną dalej decyzją Rady 2009/426/WSiSW⁸⁾. Projektowany art. 592d k.p.k. przewiduje taką możliwość w odniesieniu do sądu lub prokuratora wobec przestępstw znajdujących się w zakresie kompetencji tej instytucji określonych w art. 4 decyzji Rady 2002/187/WSiSW z dnia 28 lutego 2002 r. ustanawiającej Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością⁹⁾.

Opinia Eurojust co do tego, które państwo powinno wykonywać jurysdykcje, nie ma charakteru wiążącego (art. 8 decyzji Rady 2009/426/WSiSW). Polski sąd lub prokurator korzystać będzie z marginesu swobody, bowiem w wypadku uznania zasadności opinii Eurojust o przejęciu lub przekazaniu ścigania będzie mógł wystąpić z takim wnioskiem, po rozważeniu, czy wymaga tego interes wymiaru sprawiedliwości. Decyzja o przejęciu ścigania, podobnie jak w przypadku podjęcia analogicznej decyzji w następstwie przeprowadzonych konsultacji, skutkować będzie obowiązkiem powiadomienia właściwego organu innego państwa członkowskiego UE o sposobie prawomocnego zakończenia postępowania karnego (projektowany art. 592e k.p.k.).

W wypadku gdy konsultacje z udziałem Eurojust nie doprowadziły do osiągnięcia porozumienia, skutkiem tego będzie prowadzenie postępowań karnych co do tego samego czynu tej samej osoby w dalszym ciągu przez właściwe organy dwóch lub więcej państw członkowskich UE (art. 8 decyzji Rady 2009/426/WSiSW).

Zgodnie z projektowanym art. 592f k.p.k. wystąpienie o informację, jak również podjęcie konsultacji przez prokuratora lub sąd, nie wstrzymuje czynności postępowania karnego.

Wprowadzenie mechanizmu bezpośrednich konsultacji między polskimi sądami i prokuratorami oraz właściwymi organami innego państwa członkowskiego UE skutkować będzie koniecznością zmiany art. 613 k.p.k. poprzez dodanie projektowanych art. 592a – 592f. W konsekwencji polskie organy procesowe komunikować się będą ze swoimi odpowiednikami w innych państwach członkowskich UE z wyłączeniem Ministra Sprawiedliwości.

⁸⁾ Dz. Urz. UE L 138 z 2009 r., s. 14.

⁹⁾ Dz. Urz. UE L 63 z 2002 r., s. 1.

3. Zmiany wynikające z transpozycji decyzji ramowej 2009/829/WSiSW

Decyzja ramowa stanowi kolejny instrument współpracy sądowej w sprawach karnych w UE, oparty o zasadę wzajemnego uznawania. Jej wdrożenie umożliwi przekazanie nadzoru nad nieizolacyjnymi środkami zapobiegawczymi do państwa stałego pobytu oskarżonego. W przypadku niestawiennictwa podejrzanego na wezwanie organu prowadzącego postępowanie, można wydać wobec niego europejski nakaz aresztowania.

Obecnie w wielu państwach UE, w tym w RP (art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k.) samodzielną przesłanką zastosowania najbardziej inwazyjnego środka zapobiegawczego, czyli tymczasowego aresztowania, jest uzasadniona obawa ucieczki lub ukrywania się podejrzanego lub oskarżonego, jeśli nie ma on miejsca zamieszkania w państwie, w którym prowadzone jest postępowanie. Jest to powodowane chęcią zabezpieczenia toku postępowania, w którym podejrzany lub oskarżony może być trudno dostępny dla organów ścigania. W sytuacji, w której brak jest mechanizmu pozwalającego na nadzorowanie środków nieizolacyjnych przez inne państwo, stosowanie tymczasowego aresztowania może być stosunkowo częstsze wobec cudzoziemców niż wobec własnych obywateli, co rodzi obawę dyskryminacji. Zaproponowane rozwiązania pozwolą zapobiec nadużywaniu kosztownego dla budżetu i inwazyjnego dla obywateli środka, jakim jest tymczasowe aresztowanie, tylko z uwagi na obywatelstwo podejrzanego (oskarżonego).

Projektodawca umiejscowił nowe przepisy w Kodeksie postępowania karnego, a ściślej w dodatkowych rozdziałach 65c i 65d k.p.k., następujących po przepisach o europejskim nakazie aresztowania. Takie usytuowanie jest analogiczne do reguły występującej w polskim prawie wewnętrznym, zgodnie z którą przepisy o nieizolacyjnych środkach zapobiegawczych następują po przepisach o tymczasowym aresztowaniu.

Ponadto projekt zmienia art. 613 § 1 k.p.k. w zakresie bezpośrednich kontaktów właściwych organów sądowych.

Projektowane przepisy określają procedurę współpracy w zakresie uznawania i wykonywania nakazów pomiędzy państwem wydającym i wykonującym. W szczególności oprócz przepisów wprowadzających normy kompetencyjne,

określone zostały: przesłanki odmowy, zagadnienie wpływu na decyzję o uznaniu podwójnej karalności, kwestia dostosowania środków zagranicznych do krajowego systemu prawnego.

Projekt określa również uprawnienia do monitorowania środków zapobiegawczych, sposób postępowania w przypadku naruszenia warunków związanych z tymi środkami, a także wskazuje, jakie decyzje mogą być podejmowane przez polskie organy wobec osoby przekazanej do wykonania nadzoru.

Projektowane przepisy zawierają także delegację ustawową do wydania aktów wykonawczych określających wzory formularzy i zawiadomień używanych w kontaktach między organami.

Projektowany rozdział 65c dotyczy wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie środka zapobiegawczego.

Art. 607zca zawiera normę kompetencyjną upoważniającą polski sąd lub prokuratora do wystąpienia o wykonanie środka zapobiegawczego określonego w art. 275 i 275a k.p.k. do właściwego sądu lub innego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym oskarżony posiada legalne stałe miejsce pobytu, o ile przebywa on w tym państwie lub oświadczy, że zamierza tam powrócić, jeżeli zapewni to prawidłowy tok postępowania. Tym samym przekazaniu podlegać może dozór Policji lub przełożonego wojskowego albo nakaz opuszczenia lokalu mieszkalnego zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym. Inne środki zapobiegawcze nie wchodzą bezpośrednio w zakres instrumentu (por. art. 8 ust. 1 decyzji ramowej), albo ich przekazanie do wykonania byłoby niecelowe (np. poręczenie majątkowe, które może i powinno zostać złożone w państwie prowadzącym postępowanie karne, bez potrzeby przekazywania tego środka do wykonania w jakimkolwiek innym państwie). Wystąpienie nie jest uzależnione od uzyskania zgody oskarżonego.

Wystąpienie, o którym mowa w § 1, może być na wniosek oskarżonego skierowane również do innego państwa członkowskiego niż państwo legalnego stałego miejsca pobytu oskarżonego, za zgodą właściwego sądu lub innego organu tego państwa.

Tak jak w innych decyzjach ramowych z zakresu wzajemnego uznawania orzeczeń, obrót jest dokonywany bezpośrednio między zainteresowanymi sądami, prokuratorami lub innymi organami, przy pomocy standardowych zaświadczeń. Ich wzór zostanie określony przez Ministra Sprawiedliwości.

Art. 607zcb przewiduje wykonywanie dozoru przez organ państwa wydania do czasu otrzymania informacji o przejęciu wykonania orzeczenia przez właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia. Kontynuowanie dozoru następuje także w razie otrzymania informacji o niemożności lub odmowie wykonania orzeczenia przez właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia o zaprzestaniu jego wykonywania przez ten organ, a także w wypadku cofnięcia wystąpienia. W wypadku dostosowania środka zapobiegawczego do prawa państwa wykonania orzeczenia i przed rozpoczęciem wykonywania tego środka w tym państwie, polski sąd lub prokurator w terminie 10 dni może cofnąć wystąpienie. Dotyczy to sytuacji, w których uzna on, że dostosowanie w istotny sposób zmieniło charakter pierwotnie orzeczonego środka zapobiegawczego, uniemożliwiając osiągnięcie jego celów. Przepis ten stanowi zatem gwarancję dla państwa wydania, że przekazywany do wykonania środek zapobiegawczy nie będzie adaptowany w sposób całkowicie dowolny i poza kontrolą ze strony państwa wydania.

Art. 607zcc przewiduje obowiązek powiadomienia właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia o zmianie obowiązków nałożonych na oskarżonego oraz innych istotnych okolicznościach mających wpływ na wykonanie środka zapobiegawczego.

Art. 607zcd wskazuje, iż postanowienie w przedmiocie wystąpienia nie podlega zaskarżeniu, co odpowiada pozostałym implementacjom z zakresu wzajemnego uznawania orzeczeń.

Jeżeli oskarżony nie stosuje się do wymagań nałożonych przez orzeczenie w sprawie środka zapobiegawczego, można wystąpić o jego wydanie na podstawie europejskiego nakazu aresztowania. Po przyjęciu ustawy Rząd RP złoży oświadczenie na podstawie art. 21 ust. 3 decyzji ramowej, iż podejmując decyzję o przekazaniu danej osoby państwu wydającemu na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, będzie również stosować art. 2 ust. 1 decyzji ramowej

w sprawie ENA. Tym samym nadal stosowany będzie ustawowy próg zagrożenia, uniemożliwiający wydawanie ENA w najdrobniejszych sprawach.

Projektowany rozdział 65d dotyczy wystąpienia państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie środka zapobiegawczego w Polsce.

Art. 607zce zawiera normę kompetencyjną umożliwiającą przejęcie środka zapobiegawczego przez prokuratora prokuratury rejonowej, na obszarze działania której osoba, przeciwko której w państwie wydania orzeczenia prowadzone jest postępowanie karne, posiada legalne stałe miejsce pobytu. Warunkiem zgodnym z art. 8 ust. 1 decyzji ramowej jest, aby środek ten nakładał na tę osobę następujące obowiązki:

- 1) stawiennictwa przed określonym organem,
- 2) powstrzymania się od opuszczania miejsca pobytu lub kraju,
- 3) informowania określonego organu o zmianie miejsca pobytu albo uzyskiwania zgody na taką zmianę,
- 4) przebywania albo powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach,
- 5) powstrzymania się od kontaktowania z określonymi osobami lub zbliżania się do określonych osób.

Ponadto, na wniosek właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia, sąd może wyrazić zgodę na wykonanie środka zapobiegawczego, orzeczonego wobec osoby nieposiadającej legalnego stałego miejsca pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli w większym stopniu zapewni to prawidłowy tok postępowania.

Art. 607zcf reguluje tryb postępowania w sprawie wniosku i możliwość adaptacji środka zapobiegawczego do prawa polskiego.

Art. 607zcg określa terminy wydania orzeczenia w przedmiocie wniosku przez polskiego prokuratora, zgodnie z art. 12 decyzji ramowej. Mają one charakter instrukcyjny. Co do zasady, prokurator winien procedować niezwłocznie.

Art. 611zch § 1 przewiduje obligatoryjne przesłanki odmowy. Bezwzględny wymóg badania podwójnej karalności wynika z deklaracji Polski złożonej przy

przyjęciu decyzji ramowej w trybie jej art. 14 ust. 4. Druga obligatoryjna przesłanka odmowy wynika z faktycznej niemożności objęcia oskarżonego środkiem zapobiegawczym.

Paragraf 3 zawiera standardowy katalog fakultatywnych przesłanek odmowy stosowanych w instrumentach z zakresu wzajemnego uznawania orzeczeń w UE. Przesłanką swoistą jest niemożność ewentualnego uwzględnienia ENA wydanego wobec osoby, przeciwko której w państwie wydania orzeczenia prowadzone jest postępowanie karne. Ta przesłanka odmowy została jednak złagodzona przez przepis zawarty w § 4, wdrażający art. 15 ust. 3 decyzji ramowej. Pozwala on na przejęcie środka zapobiegawczego do wykonania, przy założeniu że nawet naruszenie nałożonych obowiązków nie może skutkować ściganiem danej osoby europejskim nakazem aresztowania.

Art. 611zci przewiduje obowiązek podejmowania odpowiednich działań na skutek informacji dotyczących środka zapobiegawczego, przekazywanych przez państwo wydania lub na skutek innych przyczyn o charakterze faktycznym lub prawnym.

Art. 611zcyj określa obowiązek informowania sądu lub właściwego organu państwa wydania o istotnych orzeczeniach dotyczących środka zapobiegawczego, zapadłych w Polsce, jak również o ważnych okolicznościach faktycznych dotyczących tego środka. Ponadto przewiduje on niezwłoczne zawiadomienie właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia o wszelkich okolicznościach mających wpływ na wykonanie orzeczenia, w szczególności o niestosowaniu się danej osoby do wymagań w nim zawartych. Zawiadomienia dokonuje się na standardowym formularzu, którego wzór określi Minister Sprawiedliwości. Projektowany przepis przewiduje też możliwość wystąpienia do właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia o uchylenie lub zmianę środka zapobiegawczego, jeżeli polski prokurator uzna to za uzasadnione. Wystąpienie takie nie jest jednak dla sądu lub organu zagranicznego wiążące.

Art. 607zck stanowi, że koszty związane z wykonaniem orzeczenia ponosi Skarb Państwa, co odpowiada art. 25 decyzji ramowej.

Także w wypadku tej decyzji ramowej, wprowadzenie zasady bezpośrednich kontaktów między polskimi sądami i prokuratorami oraz właściwymi organami innego państwa członkowskiego UE skutkować będzie koniecznością zmiany

art. 613 k.p.k. poprzez dodanie projektowanych rozdziałów 65c i 65d. W konsekwencji polskie organy procesowe komunikować się będą ze swoimi odpowiednikami w innych państwach członkowskich UE z wyłączeniem Ministra Sprawiedliwości.

Projekt przewiduje zróżnicowanie wejścia w życie nowych przepisów, z uwagi na odmienne terminy implementacji obydwu decyzji ramowych. W odniesieniu do decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW przyjęto termin 14-dniowy. W odniesieniu do decyzji ramowej Rady 2009/829/WSiSW termin wejścia przepisów w życie skorelowany został z terminem transpozycji tego instrumentu.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

Podmioty, na które będzie oddziaływała projektowana regulacja

Wejście w życie ustawy będzie miało bezpośredni wpływ na wszystkich uczestników postępowania karnego, w tym sądy i prokuratorów.

Projekt nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

Konsultacje społeczne

Projekt został przedstawiony do zaopiniowania sądom i prokuratorom, a także Krajowej Radzie Sądownictwa, Krajowej Radzie Prokuratury, Sądowi Najwyższemu i Prokuratorowi Generalnemu.

Obecna wersja projektu uwzględnia uwagi zgłoszone przez Sąd Najwyższy oraz prokuratury. Większość z nich została uwzględniona.

Następujące uwagi nie zostały uwzględnione:

- uwaga Prokuratury Okręgowej w Szczecinie, dotycząca włączenia sądów w wykonanie środków przekazanych z innego państwa członkowskiego, nie została uwzględniona z uwagi na przyjęty model implementacyjny, zakładający sprawowanie nadzoru wyłącznie przez prokuraturę,
- uwaga Prokuratury Okręgowej w Warszawie, dotycząca rozszerzenia możliwości wystąpienia do innego państwa członkowskiego UE poprzez dodanie do projektowanego art. 607zca k.p.k. środków zapobiegawczych określonych w art. 276 k.p.k., nie została uwzględniona z uwagi na przyjęty model implementacyjny zakładający wzajemne uznawanie środków zapobiegawczych najczęściej spotykanych w praktyce.

W trakcie prac nad projektem nie zgłosiły się podmioty, o których mowa w art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.)

Wpływ ustawy na sektor finansów publicznych, rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i rozwój regionalny

Projektowana ustawa nie spowoduje skutków finansowych. Ewentualny wzrost liczby nadzorowanych w Polsce środków zapobiegawczych, jak również czynności związane z prowadzeniem konsultacji z organami państw członkowskich UE pokrywany będzie w ramach istniejących zasobów kadrowych i budżetowych. Ponadto projekt przewiduje wprowadzenie nowych mechanizmów prawnych, które mogą zmniejszyć koszty postępowań karnych poprzez zastąpienie aresztu tymczasowego mniej kosztownymi środkami wolnościowymi.

Projektowana ustawa nie spowoduje skutków na rynku pracy oraz pozostanie bez wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw oraz na rozwój regionalny.

Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem UE, a w szczególności z decyzją ramową Rady 2009/948/WSiSW z dnia 30.11.2009 r. w sprawie zapobiegania konfliktom jurysdykcji w postępowaniu karnym i w sprawie rozstrzygania takich konfliktów oraz decyzją ramową Rady 2009/829/WSiSW z dnia 23.10.2009 r. w sprawie stosowania przez państwa członkowskie Unii Europejskiej zasady wzajemnego uznawania do decyzji w sprawie środków nadzoru stanowiących alternatywę dla tymczasowego aresztowania.

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:		Ustawa z dnia o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH ¹⁾ :		Decyzja ramowa 2009/829/WSiSW z dnia 23 października 2009 r. w sprawie stosowania przez państwa członkowskie Unii Europejskiej zasady wzajemnego uznawania do decyzji w sprawie środków nadzoru stanowiących alternatywę dla tymczasowego aresztowania (Dz.U.UE L z dnia 11 listopada 2009 r.)			

PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ ²⁾					
Jedn. red.	Treść przepisu UE ³⁾	Konieczność wdrożenia T / N	Jedn. red. (*)	Treść przepisu/ów projektu (*)	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
Art.1	Przedmiot Niniejsza decyzja ramowa określa zasady, zgodnie z którymi jedno państwo członkowskie uznaje decyzję w sprawie środków nadzoru wydaną w innym państwie członkowskim jako alternatywę dla tymczasowego aresztowania, monitoruje stosowanie środków nadzoru nałożonych na osobę fizyczną i w przypadku naruszenia warunków związanych z tymi środkami przekazuje daną osobę państwu wydającemu.	T	Art. 607zca	§ 1. W razie orzeczenia przez polski sąd lub prokuratora środka zapobiegawczego określonego w art. 272, 275 lub 275a oraz jeżeli zapewni to prawidłowy tok postępowania, sąd lub prokurator może wystąpić o wykonanie tego orzeczenia do właściwego sądu lub innego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zwanego w niniejszym rozdziale „państwem wykonania orzeczenia”, w którym oskarżony posiada legalne stałe miejsce pobytu, o ile przebywa on w tym państwie lub oświadczy, że zamierza tam powrócić. § 2. Wystąpienie, o którym mowa w § 1 może być na wniosek oskarżonego skierowane również do innego państwa członkowskiego, niż państwo legalnego stałego miejsca pobytu oskarżonego, za zgodą właściwego sądu lub innego organu tego państwa. § 3. Wystąpienie, o którym mowa w § 1, każdorazowo sąd lub prokurator kieruje wyłącznie do jednego państwa wykonania orzeczenia. Ponowne wystąpienie do innego państwa wykonania orzeczenia może nastąpić jedynie w razie niewykonania albo częściowego wykonania orzeczenia. § 4. Do poświadczonego za zgodność z oryginałem odpisu orzeczenia, o którym mowa w § 1, dołącza się zaświadczenie zawierające informacje umożliwiające jego prawidłowe	

			<p>wykonanie dotyczące: orzeczenia, osoby oskarżonego, środka zapobiegawczego i kwalifikacji prawnej czynu.</p> <p>§ 5. Zaświadczenie powinno zostać przetłumaczone na język urzędowy państwa wykonania orzeczenia albo na inny język wskazany przez to państwo.</p> <p>§ 6. Przekazanie odpisu orzeczenia oraz zaświadczenia, o którym mowa w § 3, może nastąpić również z wykorzystaniem urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności tych dokumentów. Na żądanie właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia sąd lub prokurator przekazuje odpis orzeczenia oraz oryginał zaświadczenia.</p> <p>§ 7. W razie trudności w ustaleniu właściwego sądu lub innego organu państwa wykonania orzeczenia sąd lub prokurator może również zwracać się do właściwych jednostek organizacyjnych Europejskiej Sieci Sądowej.</p> <p>§ 8. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w § 4, mając na uwadze konieczność udostępnienia państwu wykonania orzeczenia wszelkich niezbędnych informacji umożliwiających podjęcie prawidłowej decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia.</p> <p>Art. 607zce</p> <p>§ 1. W razie wystąpienia państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zwanego w niniejszym rozdziale „państwem wydania orzeczenia”, o wykonanie orzeczenia wydanego w celu zapewnienia prawidłowego toku postępowania i nakładającego na osobę, przeciwko której w tym państwie prowadzone jest postępowanie karne, obowiązek:</p> <ol style="list-style-type: none">1) stawiennictwa przed określonym organem,2) powstrzymania się od opuszczania miejsca pobytu lub kraju,3) informowania określonego organu o zmianie miejsca pobytu albo uzyskiwania zgody na taką zmianę,4) przebywania albo powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach,5) powstrzymania się od kontaktowania z określonymi osobami lub zbliżania się do określonych osób, <p>orzeczenie to podlega wykonaniu przez prokuratora prokuratury rejonowej, na obszarze działania której osoba ta posiada legalne stałe miejsce pobytu.</p> <p>§ 2. Do orzeczenia, o którym mowa w § 1, lub jego odpisu poświadczanego za zgodność z oryginałem powinno być dołączone zaświadczenie zawierające wszystkie istotne</p>	
--	--	--	--	--

				<p>informacje umożliwiające jego prawidłowe wykonanie.</p> <p>§ 3. Jeżeli prokurator, do którego zostało skierowane wystąpienie, nie jest właściwy do nadania mu biegu, przekazuje je właściwemu prokuratorowi i zawiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.</p> <p>§ 4. Na wniosek właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia, prokurator może wyrazić zgodę na wykonanie orzeczenia, o którym mowa w § 1, wydanego wobec osoby wymienionej w tym paragrafie, nieposiadającej legalnego stałego miejsca pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli w większym stopniu zapewni to prawidłowy tok postępowania.</p> <p>§ 5. Jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej, przy wykonywaniu orzeczeń, o których mowa w § 1, stosuje się przepisy prawa polskiego.</p>	
Art. 2	<p>Cele</p> <p>1. Cele niniejszej decyzji ramowej to:</p> <p>a) zapewnienie prawidłowego toku postępowania, w szczególności stawiennictwa danej osoby na rozprawie;</p> <p>b) zachęcanie, w stosownych przypadkach, by w toku postępowania karnego stosować środki niepolegające na pozbawieniu wolności wobec osób niemających miejsca pobytu w państwie członkowskim, w którym toczy się postępowanie;</p> <p>c) poprawa ochrony ofiar i ogółu społeczeństwa.</p> <p>2. Z niniejszej decyzji ramowej nie wynika prawo do żądania zastosowania w toku postępowania karnego środka niepolegającego na pozbawieniu wolności zamiast tymczasowego aresztowania. Kwestia ta podlega przepisom i procedurom państwa członkowskiego, w którym prowadzone jest postępowanie karne.</p>	N			
Art. 3	<p>Ochrona porządku publicznego i bezpieczeństwa wewnętrznego</p> <p>Niniejsza decyzja ramowa nie narusza wykonywania przez państwa członkowskie obowiązków dotyczących ochrony ofiar, porządku publicznego i zapewniania</p>	N			

	bezpieczeństwa wewnętrznego zgodnie z art. 33 Traktatu o Unii Europejskiej.				
Art. 4	<p>Definicje</p> <p>Na użytek niniejszej decyzji ramowej:</p> <p>a) "decyzja w sprawie środków nadzoru" oznacza podlegającą wykonaniu decyzję, którą w toku postępowania karnego podjął właściwy organ państwa wydającego zgodnie ze swoimi przepisami i procedurami krajowymi, na mocy której organ ten zastosował wobec osoby fizycznej środek lub środki nadzoru zamiast tymczasowego aresztowania;</p> <p>b) "środki nadzoru" oznaczają obowiązki i nakazy nałożone na osobę fizyczną zgodnie z przepisami i procedurami krajowymi państwa wydającego;</p> <p>c) "państwo wydające" oznacza państwo członkowskie, w którym wydano decyzję w sprawie środków nadzoru;</p> <p>d) "państwo wykonujące" oznacza państwo członkowskie, w którym monitorowane jest wykonywanie środków nadzoru.</p>	T N N N	<p>Art. 607zca</p> <p>Art. 607zce</p>	<p>§1 – j.w.</p> <p>§1 – j.w.</p>	
Art. 5	<p>Prawa podstawowe</p> <p>Niniejsza decyzja ramowa nie ma wpływu na obowiązek poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawnych, o których mowa w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej.</p>	N			
Art. 6	<p>Wyznaczenie właściwych organów</p> <p>1. Każde państwo członkowskie informuje Sekretariat Generalny Rady o tym, który organ sądowy lub organy sądowe są na mocy jego prawa krajowego właściwe do podejmowania działań zgodnie z niniejszą decyzją ramową, gdy to państwo członkowskie jest państwem wydającym lub państwem wykonującym.</p> <p>2. Na zasadzie wyjątku od ust. 1 i bez uszczerbku dla ust. 3 państwa członkowskie mogą wyznaczyć organy inne niż sądowe jako organy właściwe do podejmowania decyzji na mocy niniejszej decyzji ramowej, o ile organy te są właściwe do podejmowania podobnych</p>	T Wymaga oświadczenia	<p>Art. 607zca</p> <p>Art. 607zce</p>	<p>§1 – j.w.</p> <p>§1 – j.w.</p>	

	<p>decyzji na mocy przepisów i procedur krajowych.</p> <p>3. Decyzje, o których mowa w art. 18 ust. 1 lit. c), podejmuje właściwy organ sądowy.</p> <p>4. Sekretariat Generalny Rady udostępnia otrzymane informacje wszystkim państwom członkowskim i Komisji.</p>				
Art. 7	<p>Wyznaczenie organu centralnego</p> <p>1. Każde państwo członkowskie może wyznaczyć organ centralny lub, jeżeli wymaga tego jego system prawny, kilka organów centralnych do wspomagania swoich właściwych organów.</p> <p>2. Państwo członkowskie może, jeżeli jest to podyktowane organizacją jego wewnętrznego systemu sądowego, powierzyć swojemu organowi centralnemu lub swoim organom centralnym odpowiedzialność za administracyjne przekazywanie i odbiór decyzji w sprawie środków nadzoru wraz z zaświadczeniami, o których mowa w art. 10, a także wszelkiej dotyczącej ich oficjalnej korespondencji. W rezultacie, w odniesieniu do wszelkich zawiadomień, konsultacji, wymiany informacji, zapytań i powiadomień przesyłanych pomiędzy właściwymi organami można w stosownych przypadkach korzystać z pomocy organu centralnego lub organów centralnych danego państwa członkowskiego.</p> <p>3. Państwa członkowskie pragnące skorzystać z możliwości, o których mowa w niniejszym artykule, powiadamiają Sekretariat Generalny Rady o wyznaczeniu organu centralnego lub organów centralnych. Informacje te są wiążące dla wszystkich organów wydającego państwa członkowskiego.</p>	N			
Art. 8	<p>Rodzaje środków nadzoru</p> <p>1. Niniejsza decyzja ramowa ma zastosowanie do następujących środków nadzoru:</p> <p>a) obowiązku informowania przez daną osobę właściwego organu w państwie</p>	T	<p>Art. 607zca</p> <p>Art. 607zce</p>	<p>§1 – j.w.</p> <p>§1 – j.w.</p>	

	<p>wykonującym o każdej zmianie miejsca pobytu, w szczególności z uwagi na konieczność doręczania wezwań do stawienia się na przesłuchanie lub na rozprawie w toku postępowania karnego;</p> <ul style="list-style-type: none">b) zakazu wstępu do określonych miejscowości, miejsc lub na określone obszary w państwie wydającym lub w państwie wykonującym;c) obowiązku przebywania w określonym miejscu, a w stosownych przypadkach - w określonym czasie;d) obowiązku polegającego na ograniczeniu możliwości opuszczania terytorium państwa wykonującego;e) obowiązku stawiennictwa w określonym czasie przed określonym organem;f) obowiązku unikania kontaktu z określonymi osobami w związku z zarzutem popełnienia przestępstwa lub przestępstw. <p>2. Przy transpozycji niniejszej decyzji ramowej lub później każde państwo członkowskie informuje Sekretariat Generalny Rady o środkach nadzoru - innych niż środki wymienione w ust. 1 - których stosowanie jest gotowe monitorować. Środki te mogą w szczególności obejmować:</p> <ul style="list-style-type: none">a) zakaz wykonywania działalności określonego rodzaju w związku z zarzutem popełnienia przestępstwa lub przestępstw; zakaz ten może dotyczyć wykonywania określonego zawodu lub podejmowania zatrudnienia określonego rodzaju;b) zakaz prowadzenia pojazdów;c) obowiązek zdeponowania określonej kwoty pieniężnej lub udzielenia gwarancji innego rodzaju, która może zostać wniesiona w określonej liczbie rat lub w całości jednorazowo;d) obowiązek poddania się leczeniu, w tym terapii odwykowej;e) obowiązek unikania kontaktu z określonymi przedmiotami w związku z	N			
--	---	---	--	--	--

	<p>zarzutem popełnienia przestępstwa lub przestępstw.</p> <p>3. Sekretariat Generalny Rady udostępnia informacje otrzymane na mocy niniejszego artykułu wszystkim państwom członkowskim i Komisji.</p>	N			
Art. 9	<p>Kryteria pozwalające ustalić, któremu państwu członkowskiemu można przekazać decyzję w sprawie środków nadzoru</p> <p>1. Decyzję w sprawie środków nadzoru można przekazać właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym dana osoba ma zgodne z prawem zwykłe miejsce pobytu, jeżeli po otrzymaniu informacji o odnośnych środkach osoba ta zgadza się na powrót do tego państwa.</p> <p>2. Właściwy organ w państwie wydającym może na wniosek danej osoby przekazać decyzję w sprawie środków nadzoru właściwemu organowi państwa członkowskiego innego niż państwo, w którym dana osoba ma zgodne z prawem zwykłe miejsce pobytu, o ile ten ostatni organ wyraził na to zgodę.</p> <p>3. Wdrażając niniejszą decyzję ramową, państwa członkowskie określają, na jakich warunkach ich właściwe organy mogą zgodzić się na przekazanie decyzji w sprawie środków nadzoru w przypadkach, o których mowa w ust. 2.</p> <p>4. Każde państwo członkowskie składa oświadczenie Sekretariatowi Generalnemu Rady o warunkach, jakie określiło zgodnie z ust. 3. Państwa członkowskie mogą w dowolnej chwili zmienić takie oświadczenie. Sekretariat Generalny Rady udostępnia otrzymane informacje wszystkim państwom</p>	<p>T</p> <p>T</p> <p>T</p> <p>N Wymaga oświadczenia</p>	<p>Art. 607zca</p> <p>Art. 607zce</p> <p>Art. 607zca.</p> <p>Art. 607zce</p> <p>Art. 607zce</p>	<p>§1 – j.w.</p> <p>§1 – j.w.</p> <p>§2 – j.w.</p> <p>§4 – j.w.</p> <p>§4 – j.w.</p>	

	członkowskim i Komisji.				
Art. 10	<p>Procedura przekazywania decyzji w sprawie środków nadzoru wraz z zaświadczeniem</p> <p>1. Jeżeli na mocy art. 9 ust. 1 lub 2 właściwy organ państwa wydającego przekazuje innemu państwu członkowskiemu decyzję w sprawie środków nadzoru, zapewnia on, by do decyzji dołączono zaświadczenie, którego standardowy formularz przedstawiono w załączniku I.</p> <p>2. Właściwy organ państwa wydającego przekazuje decyzję w sprawie środków nadzoru lub jej poświadczony odpis wraz z zaświadczeniem bezpośrednio właściwemu organowi państwa wykonującego w dowolny sposób umożliwiający uzyskanie pisemnego potwierdzenia, pozwalającego państwu wykonującemu na stwierdzenie ich autentyczności. Oryginał decyzji w sprawie środków nadzoru lub jej poświadczony odpis oraz oryginał zaświadczenia przesyła się państwu wykonującemu na jego wniosek. Wszystkie urzędowe zawiadomienia są również przekazywane bezpośrednio pomiędzy wspomnianymi właściwymi organami.</p> <p>3. Zaświadczenie musi być podpisane, a jego treść poświadczona jako zgodna z prawdą przez właściwy organ w państwie wydającym.</p> <p>4. W zaświadczeniu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, wskazuje się, poza środkami, o których mowa w art. 8 ust. 1, tylko środki, o których poinformowało dane państwo wykonujące zgodnie z art. 8 ust. 2.</p> <p>5. Właściwy organ państwa wydającego określa:</p> <p>a) w stosownych przypadkach, jak długo decyzja w sprawie środków nadzoru ma zastosowanie oraz czy możliwe jest przedłużenie jej obowiązywania; oraz</p> <p>b) w przybliżeniu, jak długo trzeba będzie prawdopodobnie monitorować</p>	T	<p>Art. 607zca</p> <p>Art. 607zce</p>	<p>§2 – 8 – j.w.</p> <p>§ 2 – 3 – j.w.</p>	
		T		Wdrożenie przepisu nastąpi poprzez przyjęcie wzoru zaświadczenia	

	<p>stosowanie środków nadzoru, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy znane w momencie przekazywania decyzji w sprawie środków nadzoru.</p> <p>6. Właściwy organ państwa wydającego przekazuje decyzję w sprawie środków nadzoru wraz z zaświadczeniem jednocześnie tylko jednemu państwu wykonującemu.</p> <p>7. Jeżeli właściwy organ w państwie wykonującym nie jest znany właściwemu organowi w państwie wydającym, ten ostatni organ podejmuje wszelkie niezbędne starania w celu uzyskania takiej informacji od państwa wykonującego, w tym za pośrednictwem punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej utworzonej na podstawie wspólnego działania Rady 98/428/WSiSW z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie utworzenia Europejskiej Sieci Sądowej⁽⁴⁾.</p> <p>8. Jeżeli w państwie wykonującym organ, do którego wpłynęła decyzja w sprawie środków nadzoru wraz z zaświadczeniem, nie jest właściwy w sprawie uznania tej decyzji, organ ten z urzędu przekazuje tę decyzję wraz z zaświadczeniem właściwemu organowi.</p>				
Art. 11	<p>Uprawnienia do monitorowania środków nadzoru</p> <p>1. Dopóki właściwy organ państwa wykonującego nie uzna przekazanej mu decyzji w sprawie środków nadzoru i nie poinformuje właściwego organu państwa wydającego o takim uznaniu, właściwy organ państwa wydającego pozostaje uprawniony do monitorowania zastosowanych środków nadzoru.</p> <p>2. Jeśli uprawnienie do monitorowania środków nadzoru zostało przekazane właściwemu organowi państwa wykonującego, uprawnienie takie właściwy organ państwa wydającego uzyskuje ponownie w sytuacji:</p> <p>a) gdy dana osoba ma zgodne z prawem nowe zwykle miejsce pobytu w innym państwie niż państwo wykonujące;</p>	T	<p>Art. 607zcb</p>	<p>§ 1. Do chwili otrzymania informacji o przejęciu wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 607zca § 1, przez właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia, a także w razie otrzymania informacji o niemożności lub odmowie wykonania orzeczenia przez właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia, o zaprzestaniu jego wykonywania przez ten organ, a także w wypadku cofnięcia wystąpienia, środek zapobiegawczy jest wykonywany w dalszym ciągu przez właściwy organ.</p>	
		T	<p>Art. 607zch</p>	<p>§ 1. Odmawia się wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 607zce § 1, jeżeli (...)</p> <p>2) osoba, przeciwko której w państwie wydania orzeczenia prowadzone jest postępowanie karne, nie przebywa na</p>	

				terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, chyba że istnieją podstawy do uznania, że na nie powróci.	
b)	gdy tylko właściwy organ w państwie wydającym poinformuje właściwy organ państwa wykonującego o wycofaniu zaświadczenia, o którym mowa w art. 10 ust. 1, zgodnie z art. 13 ust. 3;	T	Art. 607zcb	§1 – j.w.	
		T	Art. 607zci	§ 1. W razie otrzymania od właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia informacji o tym, iż orzeczenie przekazane do wykonania nie podlega dalszemu wykonaniu, prokurator niezwłocznie wydaje postanowienie o zaprzestaniu wykonywania orzeczenia. § 2. Jeżeli dalsze wykonywanie orzeczenia nie jest możliwe z przyczyn faktycznych lub prawnych, prokurator niezwłocznie wydaje postanowienie o zaprzestaniu wykonywania orzeczenia i zawiadamia właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.	
c)	gdy właściwy organ w państwie wydającym zmienił środki nadzoru, a właściwy organ w państwie wykonującym, zgodnie z art. 18 ust. 4 lit. b), odmówił monitorowania zmodyfikowanych środków nadzoru, ponieważ środki te nie należą do kategorii środków nadzoru, o których mowa w art. 8 ust. 1, ani do kategorii środków, o których dane państwo wykonujące poinformowało zgodnie z art. 8 ust. 2;	T	Art. 607zcc	§ 1. W razie zmiany lub uchylecia środka zapobiegawczego albo zmiany obowiązków nałożonych na oskarżonego, sąd lub prokurator niezwłocznie zawiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia.	
			Art. 607zci	§ 3. W razie otrzymania od właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia informacji o zmianie obowiązku nałożonego na osobę, przeciwko której w państwie wydania orzeczenia prowadzone jest postępowanie karne, prokurator rozpoznaje sprawę wykonania zmienionego orzeczenia na zasadach określonych w niniejszym rozdziale. Przepisu art. 607zch nie stosuje się za wyjątkiem §1 pkt 2 i § 3 pkt 7.	
d)	gdy upłynął okres, o którym mowa w art. 20 ust. 2 lit. b);	N			
e)	gdy właściwy organ w państwie wykonującym podjął decyzję o zaprzestaniu monitorowania środków nadzoru i poinformował o tym właściwy organ w państwie wydającym zgodnie z art. 23.	T	Art. 607zcc	§ 1. W razie zmiany lub uchylecia środka zapobiegawczego albo zmiany obowiązków nałożonych na oskarżonego, sąd lub prokurator niezwłocznie zawiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia.	
			Art. 607zci	§ 1 – j.w..	

	rozsądnego terminu wyznaczonego na uzupełnienie lub skorygowanie zaświadczenia.			wykonania orzeczenia wydaje się w oparciu o posiadane informacje.	
Art. 13	<p>Dostosowanie środków nadzoru</p> <p>1. Jeżeli charakter środków nadzoru jest niezgodny z prawem państwa wykonującego, właściwy organ w tym państwie członkowskim może dostosować je do typów środków nadzoru, które zgodnie z prawem państwa wykonującego mają zastosowanie do równoważnych przestępstw. Dostosowany środek nadzoru odpowiada możliwie najściślej środkowi zastosowanemu w państwie wydającym.</p> <p>2. Dostosowany środek nadzoru nie może być surowszy niż środek nadzoru, który został zastosowany pierwotnie.</p> <p>3. Po otrzymaniu informacji, o których mowa w art. 20 ust. 2 lit. b) lub f), właściwy organ w państwie wydającym może podjąć decyzję o wycofaniu zaświadczenia, o ile w państwie wykonującym nie rozpoczęto jeszcze monitorowania. W każdym przypadku decyzję taką podejmuje się i przekazuje możliwie szybko, najpóźniej w terminie dziesięciu dni od otrzymania odpowiedniego powiadomienia.</p>	T	<p>Art. 607zcb</p> <p>Art. 607zci</p>	<p>§ 2. W razie otrzymania informacji o dostosowaniu środka zapobiegawczego do prawa państwa wykonania orzeczenia i przed rozpoczęciem wykonywania tego środka w tym państwie, sąd lub prokurator w ciągu 10 dni od dnia otrzymania informacji może cofnąć wystąpienie, o którym mowa w art. 607zca § 1, mając na uwadze cele środka.</p> <p>§ 3. j.w.</p>	
Art. 14	<p>Podwójna karalność</p> <p>1. Następujące przestępstwa stanowią podstawę uznania decyzji w sprawie środków nadzoru zgodnie z niniejszą decyzją ramową bez weryfikacji podwójnej karalności czynu, jeżeli w państwie wydającym, zgodnie z definicją tych przestępstw w jego systemie prawnym, są one zagrożone karą pozbawienia wolności lub zastosowaniem środka polegającego na pozbawieniu wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej trzech lat:</p> <ul style="list-style-type: none"> – udział w organizacji przestępczej, – terroryzm, – handel ludźmi, – wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca, – nielegalny obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, 	T	Art. 607zch	<p>§ 1. Odmawia się wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 607zce § 1, jeżeli:</p> <p>1) czyn, w związku z którym zastosowano środek zapobiegawczy, nie stanowi przestępstwa według prawa polskiego,(....)</p>	

<ul style="list-style-type: none">– nielegalny obrót bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi,– korupcja,– nadużycia finansowe, w tym na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich⁽⁵⁾,– pranie korzyści z przestępstwa,– fałszowanie pieniędzy, w tym euro,– przestępstwa komputerowe,– przestępstwa przeciwko środowisku, w tym nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami zwierząt oraz zagrożonymi gatunkami i odmianami roślin,– udzielanie pomocy w nielegalnym przekroczeniu granicy lub w nielegalnym pobycie,– zabójstwo, spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,– nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi,– uprowadzenie osoby, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników,– rasizm i ksenofobia,– kradzież w formie zorganizowanej lub rozbój z użyciem broni,– nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki,– oszustwo,– wymuszenie rozbójnicze,– podrabianie i piractwo produktów,– fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami,– fałszowanie środków płatniczych,– nielegalny obrót hormonami i innymi substancjami wzrostu,– nielegalny obrót materiałami jądrowymi i radioaktywnymi,– obrót kradzionymi pojazdami,– zgwałcenie,– podpalenie,– przestępstwa podlegające właściwości				
--	--	--	--	--

	<p>Międzynarodowego Trybunału Karnego, uprowadzenie statku powietrznego lub wodnego,</p> <ul style="list-style-type: none"> – sabotaż. <p>2. Rada, stanowiąc jednomyślnie po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego zgodnie z warunkami określonymi w art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, może w dowolnym czasie podjąć decyzję o dodaniu innych kategorii przestępstw do wykazu w ust. 1. Rada analizuje w świetle sprawozdania otrzymanego zgodnie z art. 27 niniejszej decyzji ramowej, czy wykaz ten należy rozszerzyć lub zmienić.</p> <p>3. W odniesieniu do przestępstw innych niż określone w ust. 1, państwo wykonujące może uzależnić uznanie decyzji w sprawie środków nadzoru od tego, czy decyzja ta odnosi się do czynów stanowiących przestępstwo także w świetle prawa państwa wykonującego, niezależnie od znamion przestępstwa lub jego określenia.</p> <p>4. Przy przyjmowaniu niniejszej decyzji ramowej państwa członkowskie mogą, ze względów konstytucyjnych, oświadczyć w deklaracji złożonej w Sekretariacie Generalnym Rady, że nie będą stosować ust. 1 do niektórych lub wszystkich rodzajów przestępstw, o których mowa w tym ustępie. Wszelkie tego typu oświadczenia można wycofać w dowolnym momencie. Takie oświadczenia lub informacje o wycofaniu takich oświadczeń są publikowane w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>.</p>	Polska złożyła oświadcze nie			
Art. 15	<p>Podstawy odmowy uznania</p> <p>1. Właściwy organ w państwie wykonującym może odmówić uznania decyzji w sprawie środków nadzoru, jeżeli:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) zaświadczenie, o którym mowa w art. 10, jest niekompletne lub w sposób oczywisty jest niezgodne z decyzją w sprawie środków nadzoru i nie zostało uzupełnione lub skorygowane w rozsądnym terminie wyznaczonym przez 	T	Art. 607zch	<p>§ 1. Odmawia się wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 607zce § 1, jeżeli:</p> <ul style="list-style-type: none"> 1) czyn, w związku z którym zastosowano środek zapobiegawczy, nie stanowi przestępstwa według prawa polskiego, 2) osoba, przeciwko której w państwie wydania orzeczenia prowadzone jest postępowanie karne, nie przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, chyba że istnieją podstawy do uznania, że na nie powróci. <p>§ 2. Przepisu § 1 pkt 1 nie stosuje się, jeżeli czyn nie stanowi</p>	

	<p>b) właściwy organ państwa wykonującego; nie zostały spełnione kryteria określone w art. 9 ust. 1, art. 9 ust. 2 lub w art. 10 ust. 4;</p> <p>c) uznanie decyzji w sprawie środków nadzoru naruszałoby zasadę <i>ne bis in idem</i>;</p> <p>d) decyzja w sprawie środków nadzoru dotyczy - w przypadkach, o których mowa w art. 14 ust. 3 oraz w przypadku gdy państwo wykonujące złożyło oświadczenie na mocy art. 14 ust. 4, a także w przypadkach, o których mowa w art. 14 ust. 1 - czynu, który w świetle prawa państwa wykonującego nie stanowiłby przestępstwa; w sprawach dotyczących podatków, ceł i obrotu dewizowego nie można jednak odmówić wykonania decyzji w sprawie środków nadzoru, powołując się na fakt, że prawo państwa wykonującego nie nakłada podatków tego samego rodzaju lub nie zawiera tego samego rodzaju przepisów dotyczących podatków, ceł i obrotu dewizowego co prawo państwa wydającego;</p> <p>e) ściganie uległo przedawnieniu zgodnie z prawem państwa wykonującego i odnosi się do czynu, który objęty jest właściwością państwa wykonującego na mocy jego prawa krajowego;</p> <p>f) prawo państwa wykonującego przewiduje immunitet, który uniemożliwia monitorowanie środków nadzoru;</p> <p>g) zgodnie z prawem państwa wykonującego dana osoba nie może ze względu na wiek być pociągnięta do odpowiedzialności karnej za czyn, co do którego wydano decyzję w sprawie środków nadzoru;</p> <p>h) musiałyby odmówić - gdyby doszło do naruszenia środków nadzoru - przekazania danej osoby zgodnie z decyzją ramową Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie</p>			<p>przestępstwa z powodu braku lub odmiennego uregulowania w prawie polskim odpowiednich opłat, podatków, ceł lub zasad obrotu dewizowego.</p> <p>§ 3. Można odmówić wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 607zce § 1, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) pomimo wezwania przez prokuratora do uzupełnienia informacji we wskazanym terminie, do orzeczenia nie dołączono zaświadczenia, o którym mowa w art. 607zcf § 2, albo zaświadczenie to jest niekompletne lub w sposób oczywisty niezgodne z treścią orzeczenia, 2) przekazane do wykonania orzeczenie dotyczy tego samego czynu tej samej osoby, co do której postępowanie karne zostało prawomocnie zakończone w państwie członkowskim Unii Europejskiej, a osoba ta odbywa karę lub ją odbyła albo kara nie może być wykonana według prawa państwa, w którym zapadł wyrok skazujący, 3) według prawa polskiego nastąpiło przedawnienie wykonania kary, a przestępstwo, którego to dotyczy, podlegało jurysdykcji sądów polskich, 4) orzeczenie dotyczy przestępstwa, które według prawa polskiego zostało popełnione w całości albo w części na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak również na polskim statku wodnym lub powietrznym, 5) osoba, przeciwko której w państwie wydania orzeczenia prowadzone jest postępowanie karne, z powodu wieku nie ponosi według prawa polskiego odpowiedzialności karnej za czyn będący podstawą wydania orzeczenia, 6) osoba, przeciwko której w państwie wydania orzeczenia prowadzone jest postępowanie karne, korzysta z immunitetu, zgodnie z którym niemożliwy jest nadzór nad przestrzeganiem nałożonych obowiązków, 7) orzeczenie dotyczy wyłącznie obowiązków innych niż określone w art. 607zce § 1, 8) orzeczenie zostało przekazane pomimo niespełnienia warunków przewidzianych w art. 607zce §4, 9) przestępstwo, którego dotyczy orzeczenie, w wypadku jurysdykcji polskich sądów karnych podlegałoby darowaniu na mocy amnestii, 10) pomimo niestosowania się osoby, przeciwko której w państwie wydania orzeczenia prowadzone jest postępowanie karne, do wymagań określonych w orzeczeniu, nie jest możliwe przekazanie jej z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania. <p>§ 4. W wypadku wskazanym w § 3 pkt 10, gdy przemawiają za tym szczególnie względy, prokurator, w uzgodnieniu z</p>	
--	--	--	--	---	--

	<p>europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi⁽⁶⁾ (zwanej dalej "decyzją ramową w sprawie europejskiego nakazu aresztowania").</p> <p>2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) oraz c), przed podjęciem decyzji o odmowie uznania decyzji w sprawie środków nadzoru, właściwy organ w państwie wykonującym nawiązuje kontakt w odpowiedni sposób z właściwym organem w państwie wydającym i w razie konieczności występuje do niego o niezwłoczne dostarczenie wszelkich potrzebnych informacji dodatkowych.</p> <p>3. Jeżeli właściwy organ w państwie wykonującym jest zdania, że na podstawie ust. 1 lit. h) możliwa jest odmowa uznania decyzji w sprawie środków nadzoru, ale organ ten jest gotów uznać decyzję w sprawie środków nadzoru i monitorować środki nadzoru w niej zawarte, informuje o tym właściwy organ państwa wydającego, przedstawiając jednocześnie powody ewentualnej odmowy. W takim przypadku właściwy organ w państwie wydającym może podjąć decyzję o wycofaniu zaświadczenia zgodnie z art. 13 ust. 3 zdanie drugie. Jeżeli właściwy organ w państwie wydającym nie wycofa zaświadczenia, właściwy organ w państwie wykonującym może uznać decyzję w sprawie środków nadzoru i monitorować środki nadzoru w niej zawarte, przy założeniu, że dana osoba nie może zostać przekazana na podstawie europejskiego nakazu aresztowania.</p>			<p>właściwym sądem lub innym organem państwa wydania orzeczenia, może orzec o wykonaniu orzeczenia.</p> <p>§ 5. W wypadkach przewidzianych w § 1 pkt 2 oraz w § 3 pkt 1, 2 i 7 prokurator przed podjęciem decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia informuje o możliwości odmowy wykonania orzeczenia właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.</p>	
Art. 16	<p>Prawo właściwe w kwestii nadzoru Monitorowanie środków nadzoru odbywa się według prawa państwa wykonującego.</p>	T	<p>Art. 607zce</p>	§5 – j.w.	

Art. 17	<p>Kontynuowanie monitorowania środków nadzoru</p> <p>Jeżeli okres, o którym mowa w art. 20 ust. 2 lit. b) upływa, a środki nadzoru są nadal niezbędne, właściwy organ w państwie wydającym może zwrócić się do właściwego organu w państwie wykonującym o przedłużenie monitorowania środków nadzoru z uwagi na okoliczności danej sprawy oraz przewidywalne konsekwencje zastosowania art. 11 ust. 2 lit. d) dla danej osoby. Właściwy organ w państwie wydającym wskazuje, na jaki okres prawdopodobnie trzeba będzie dokonać przedłużenia.</p> <p>Właściwy organ w państwie wykonującym podejmuje decyzję w sprawie tego wniosku zgodnie z prawem krajowym, wskazując w stosownym przypadku maksymalny okres, na jaki dokonuje się przedłużenia. W takich przypadkach zastosowanie może mieć art. 18 ust. 3.</p>	N			
Art. 18	<p>Uprawnienia do podejmowania wszelkich dalszych decyzji oraz prawo właściwe</p> <p>1. Bez uszczerbku dla art. 3 właściwy organ w państwie wydającym jest organem właściwym do podejmowania wszelkich dalszych decyzji dotyczących decyzji w sprawie środków nadzoru. Takie dalsze decyzje obejmują w szczególności:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) przedłużenie obowiązywania decyzji w sprawie środków nadzoru, jej zmianę i cofnięcie; b) zmianę środków nadzoru; c) wydanie nakazu aresztowania lub innej 	T	<p>Art. 607zcc</p> <p>Art. 607zci</p>	<p>§ 1. W razie zmiany lub uchylenia środka zapobiegawczego albo zmiany obowiązków nałożonych na oskarżonego, sąd lub prokurator niezwłocznie zawiadamia o tym właściwy sąd lub inny organ państwa wykonania orzeczenia.</p> <p>§1-3 – j.w.</p>	

	<p>podlegającej wykonaniu decyzji sądowej o takim samym skutku.</p> <p>2. Do decyzji podjętych zgodnie z ust. 1 zastosowanie ma prawo państwa wydającego.</p> <p>3. Właściwy organ państwa wykonującego może, gdy wymaga tego jego prawo krajowe, podjąć decyzję o zastosowaniu procedury uznania określonej w niniejszej decyzji ramowej, aby nadać skuteczność w swoim krajowym systemie prawnym decyzjom, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b). Takie uznanie nie prowadzi do ponownego badania występowania podstaw odmowy uznania.</p> <p>4. Jeżeli właściwy organ w państwie wydającym zmienił środki nadzoru zgodnie z ust. 1 lit. b), właściwy organ w państwie wykonującym może:</p> <p>a) na mocy art. 13 dostosować takie zmienione środki, jeżeli charakter zmienionych środków nadzoru jest niezgodny z prawem państwa wykonującego;</p> <p>lub</p> <p>b) odmówić monitorowania zmodyfikowanych środków nadzoru, jeżeli środki te nie należą do kategorii środków nadzoru, o których mowa w art. 8 ust. 1, ani do kategorii środków, o których dane państwo wykonujące poinformowało zgodnie z art. 8 ust. 2.</p> <p>5. Uprawnienia właściwego organu w państwie wydającym zgodnie z ust. 1 pozostają bez wpływu na postępowanie, które może zostać wszczęte w państwie wykonującym przeciwko danej osobie w związku z popełnionymi przez nią przestępstwami innymi niż przestępstwa stanowiące podstawę decyzji w sprawie środków nadzoru.</p>	<p>N</p> <p>N</p> <p>T</p> <p>N</p>	<p>Art. 607zci</p>	<p>§3 – j.w.</p>	
Art. 19	<p>Obowiązki właściwych organów</p> <p>1. W każdym momencie monitorowania środków nadzoru właściwy organ w państwie wykonującym może wystąpić do właściwego organu w państwie wydającym z pytaniem, czy</p>	<p>T</p>	<p>Art. 607zcc</p> <p>Art.</p>	<p>§1 – j.w.</p>	

	<p>zważywszy na okoliczności danej sprawy monitorowanie środków jest wciąż konieczne. Właściwy organ w państwie wydającym bezzwłocznie udziela odpowiedzi na takie pytanie, w stosownych przypadkach podejmując dalszą decyzję, o której mowa w art. 18 ust. 1.</p> <p>2. Przed upływem terminu, o którym mowa w art. 10 ust. 5, właściwy organ w państwie wydającym określa, z urzędu lub na wniosek właściwego organu w państwie wykonującym, przez jaki okres konieczne będzie jeszcze monitorowanie stosowania środków nadzoru.</p> <p>3. Właściwy organ w państwie wykonującym natychmiast powiadamia właściwy organ w państwie wydającym o wszelkich naruszeniach środków nadzoru oraz przekazuje wszelkie informacje, które mogłyby skutkować podjęciem dalszej decyzji, o której mowa w art. 18 ust. 1. Do powiadomienia używa się standardowego formularza przedstawionego w załączniku II.</p> <p>4. W celu przesłuchania danej osoby można zastosować odpowiednio procedurę i warunki przewidziane w aktach prawa międzynarodowego i prawa Unii Europejskiej, które dopuszczają możliwość przesłuchiwania osób drogą tele- i wideokonferencji, w szczególności jeżeli przepisy państwa wydającego przewidują, że sąd musi przesłuchać daną osobę przed podjęciem decyzji, o której mowa w art. 18 ust. 1.</p> <p>5. Właściwy organ w państwie wydającym natychmiast informuje właściwy organ w państwie wykonującym o wszelkich decyzjach, o których mowa w art. 18 ust. 1, oraz o wniesieniu środka odwoławczego od decyzji w sprawie środków nadzoru.</p> <p>6. W przypadku wycofania zaświadczenia dotyczącego decyzji w sprawie środków nadzoru, właściwy organ państwa wykonującego zaprzestaje stosowania nakazanych środków po otrzymaniu należytego zawiadomienia od właściwego</p>	<p>N</p> <p>T</p> <p>N</p> <p>T</p> <p>T</p>	<p>607zcyj</p> <p>j.w.</p> <p>j.w.</p> <p>Art. 607zci</p>	<p>§ 1. O treści postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 607zce § 1, o wniesieniu środka odwoławczego od tego postanowienia, o istotnych orzeczeniach zapadłych w trakcie postępowania jak również w razie zmiany legalnego stałego miejsca pobytu przez osobę, przeciwko której w państwie wydania orzeczenia prowadzone jest postępowanie karne, zawiadamia się niezwłocznie właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia.</p> <p>§2. Prokurator zawiadamia niezwłocznie właściwy sąd lub inny organ państwa wydania orzeczenia o wszelkich okolicznościach mających wpływ na jego wykonanie. Zawiadomienie następuje w formie zaświadczenia zawierającego informacje dotyczące osoby określonej w § 1 oraz naruszonego obowiązku.</p> <p>§3. W razie ustania przyczyn, wskutek których obowiązek został zastosowany lub powstania przyczyn uzasadniających jego uchylenie lub zmianę, prokurator może wystąpić do właściwego sądu lub innego organu państwa wydania orzeczenia o jego uchylenie lub zmianę.</p> <p>§ 4. Zawiadomienia, o których mowa w § 1 i 2 oraz wystąpienie, o którym mowa w § 3, mogą być przekazane również przy użyciu urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności przekazanych dokumentów.</p> <p>§ 5. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w § 2, mając na uwadze konieczność udostępnienia państwu wykonania orzeczenia wszelkich niezbędnych informacji umożliwiających podjęcie prawidłowej decyzji.</p> <p>§1 – j.w.</p>	
--	--	--	---	--	--

	organu państwa wydającego.				
Art. 20	<p>Informacje przekazywane przez państwo wykonujące</p> <p>1. Jeżeli organ w państwie wykonującym, do którego wpłynęła decyzja w sprawie środków nadzoru wraz z zaświadczeniem, nie jest organem właściwym do uznania tej decyzji, informuje on właściwy organ w państwie wydającym o tym, któremu organowi przekazał tę decyzję wraz z zaświadczeniem zgodnie z art. 10 ust. 8.</p> <p>2. Właściwy organ w państwie wykonującym niezwłocznie informuje właściwy organ w państwie wydającym w dowolny sposób umożliwiający uzyskanie pisemnego potwierdzenia:</p> <p>a) o każdej zmianie miejsca pobytu danej osoby;</p> <p>b) o maksymalnym okresie, przez jaki można monitorować środki nadzoru w państwie wykonującym, jeżeli przepisy państwa wykonującego przewidują taki maksymalny okres;</p> <p>c) o tym, że w praktyce monitorowanie środków nadzoru nie jest możliwe, gdyż po tym, jak państwo wykonujące otrzymało decyzję w sprawie środków nadzoru i zaświadczenie, danej osoby nie można znaleźć na terytorium państwa wykonującego - w takiej sytuacji państwo wykonujące nie jest zobowiązane do monitorowania środków nadzoru;</p> <p>d) o tym, że wniesiono środek odwoławczy od decyzji o uznaniu decyzji w sprawie środków nadzoru;</p> <p>e) o ostatecznej decyzji, by uznać decyzję w sprawie środków nadzoru oraz podjąć wszelkie niezbędne działania służące monitorowaniu środków nadzoru;</p> <p>f) o każdej decyzji o dostosowaniu środków nadzoru zgodnie z art. 13;</p> <p>g) o każdej decyzji, w której odmawia się uznania decyzji w sprawie środków</p>	<p>T</p> <p>T</p> <p>T</p> <p>N</p> <p>T</p> <p>T</p> <p>T</p> <p>T</p> <p>T</p>	<p>Art. 607zce</p> <p>Art. 607zcyj</p> <p>j.w.</p> <p>Art. 607zch</p> <p>Art. 607zcj</p> <p>j.w.</p> <p>j.w.</p>	<p>§3 – j.w.</p> <p>§1-5 – j.w.</p> <p>§1 pkt 2 – j.w.</p> <p>§1 – j.w.</p>	

	nadzoru oraz odmawia się przejęcia odpowiedzialności za monitorowanie środków nadzoru zgodnie z art. 15, wraz z uzasadnieniem takiej decyzji.				
Art. 21	<p>Przekazanie danej osoby</p> <p>1. Jeżeli właściwy organ państwa wydającego wydał nakaz aresztowania lub inną podlegającą wykonaniu decyzję sądową o takim samym skutku, daną osobę przekazuje się zgodnie z decyzją ramowa w sprawie europejskiego nakazu aresztowania.</p> <p>2. W takim przypadku właściwy organ państwa wykonującego nie może powoływać się na art. 2 ust. 1 decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania dla uzasadnienia odmowy przekazania danej osoby.</p> <p>3. Przy transpozycji niniejszej decyzji ramowej lub później każde państwo członkowskie może powiadomić Sekretariat Generalny Rady, że podejmując decyzję o przekazaniu danej osoby państwu wydającemu, będzie również stosować art. 2 ust. 1 decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania.</p> <p>4. Sekretariat Generalny Rady udostępnia informacje otrzymane na mocy ust. 3 wszystkim państwom członkowskim i Komisji.</p>	<p>N</p> <p>N</p> <p>T Wymaga oświadczenia</p> <p>N</p>			
Art. 22	<p>Konsultacje</p> <p>1. O ile jest to wykonalne, właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego konsultują się ze sobą:</p> <p>a) w trakcie przygotowania lub co najmniej przed przekazaniem decyzji w sprawie środków nadzoru wraz z zaświadczeniem, o którym mowa w art. 10;</p> <p>b) aby ułatwić sprawne i skuteczne monitorowanie środków nadzoru;</p> <p>c) gdy dana osoba dopuściła się poważnego naruszenia zastosowanych wobec niej środków nadzoru.</p> <p>2. Właściwy organ w państwie wydającym</p>	N			

	<p>odpowiednio uwzględnić wszelkie informacje otrzymane od właściwego organu państwa wykonującego dotyczące ewentualnego zagrożenia, jakie dana osoba może stanowić dla ofiar i ogółu społeczeństwa.</p> <p>3. Stosując ust. 1, właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego wymieniają między sobą wszystkie użyteczne informacje, w tym:</p> <p>a) informacje umożliwiające weryfikację tożsamości i miejsca pobytu danej osoby;</p> <p>b) stosowne informacje pochodzące z rejestrów karnych zgodnie z mającymi zastosowanie aktami prawnymi.</p>				
Art. 23	<p>Powiadomienia pozostawione bez odpowiedzi</p> <p>1. Jeżeli właściwy organ w państwie wykonującym przekazał właściwemu organowi w państwie wydającym kilka powiadomień, o których mowa w art. 19 ust. 3 i które dotyczą tej samej osoby, a ten ostatni organ nie podjął żadnej dalszej decyzji, o której mowa w art. 18 ust. 1, właściwy organ w państwie wykonującym może zwrócić się do właściwego organu w państwie wydającym o podjęcie takiej decyzji, wyznaczając mu w tym celu rozsądny termin.</p> <p>2. Jeżeli właściwy organ w państwie wydającym nie podejmie działań w terminie określonym przez właściwy organ w państwie wykonującym, wtedy ten ostatni organ może podjąć decyzję o zaprzestaniu monitorowania środków nadzoru. W takim przypadku informuje on właściwy organ w państwie wydającym o swojej decyzji, a uprawnienia do monitorowania środków nadzoru uzyskuje ponownie właściwy organ w państwie wydającym zgodnie z art. 11 ust. 2.</p> <p>3. Jeżeli prawo państwa wykonującego wymaga, by co jakiś czas potwierdzano konieczność przedłużania monitorowania środków nadzoru, właściwy organ w państwie wykonującym może zwrócić się do właściwego</p>	N			
		N			
		N			

	organu w państwie wydającym o wydanie takiego potwierdzenia, wyznaczając mu rozsądny termin na odpowiedź w sprawie tego wniosku. Jeżeli właściwy organ w państwie wydającym nie odpowie w wyznaczonym terminie, właściwy organ w państwie wykonującym może przesłać właściwemu organowi w państwie wydającym nowy wniosek, wyznaczając mu rozsądny termin na odpowiedź w sprawie tego wniosku i zaznaczając, że może podjąć decyzję o zaprzestaniu monitorowania środków nadzoru, jeżeli nie otrzyma odpowiedzi w wyznaczonym terminie. Jeżeli w wyznaczonym terminie właściwy organ w państwie wykonującym nie otrzyma odpowiedzi na taki nowy wniosek, może podjąć działania zgodne z ust. 2.				
Art. 24	Języki Zaświadczenia są tłumaczone na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wykonującego. Każde państwo członkowskie może przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej lub później oświadczyć w deklaracji złożonej w Sekretariacie Generalnym Rady, że będzie akceptowało tłumaczenia na co najmniej jeden inny język urzędowy instytucji Unii Europejskiej.	T	Art. 607zca	§5 – j.w.	
Art. 25	Koszty Koszty wynikające ze stosowania niniejszej decyzji ramowej ponoszone są przez państwo wykonujące, z wyjątkiem kosztów powstałych wyłącznie na terytorium państwa wydającego.	T	Art. 607zck	Koszty związane z wykonaniem orzeczenia, o którym mowa w art. 607zce § 1, ponosi Skarb Państwa.	
Art. 26	Stosunek do innych umów i uzgodnień 1. O ile takie umowy lub uzgodnienia pozwalają rozszerzyć cele niniejszej decyzji ramowej oraz przyczyniają się do dalszego uproszczenia i ułatwienia wzajemnego uznawania decyzji w sprawie środków nadzoru, państwa członkowskie mogą: a) nadal stosować dwu- lub wielostronne umowy lub uzgodnienia obowiązujące w	N			

	<p>dniu wejścia w życie niniejszej decyzji ramowej;</p> <p>b) zawierać dwu- lub wielostronne umowy lub dokonywać takich uzgodnień po wejściu w życie niniejszej decyzji ramowej.</p> <p>2. Umowy i uzgodnienia, o których mowa w ust. 1, w żadnym przypadku nie wpływają na stosunki z państwami członkowskimi, które nie są ich stronami.</p> <p>3. W terminie do dnia 1 marca 2010 r. państwa członkowskie powiadamiają Komisję i Radę o obowiązujących umowach i uzgodnieniach określonych w ust. 1 lit. a), które zamierzają nadal stosować.</p> <p>4. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i Radę także o wszelkich nowych umowach lub uzgodnieniach, o których mowa w ust. 1 lit. b), w terminie trzech miesięcy od ich podpisania.</p>				
Art. 27	<p>Wdrożenie</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne działania, by wykonać przepisy niniejszej decyzji ramowej do dnia 1 grudnia 2012 r.</p> <p>2. W tym samym terminie państwa członkowskie przekazują Radzie i Komisji tekst przepisów przenoszących do ich prawa krajowego obowiązki nałożone na nie na mocy niniejszej decyzji ramowej.</p>	N			
Art. 28	<p>Sprawozdanie</p> <p>1. Do dnia 1 grudnia 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie na podstawie informacji otrzymanych od państw członkowskich na mocy art. 27 ust. 2.</p> <p>2. Na podstawie tego sprawozdania Rada ocenia:</p> <p>a) w jakim stopniu państwa członkowskie podjęły niezbędne działania, by wykonać niniejszą decyzję ramową; oraz</p> <p>b) stosowanie niniejszej decyzji ramowej.</p> <p>3. W razie konieczności do sprawozdania załącza się wnioski legislacyjne.</p>	N			

Art. 29	Wejście w życie Niniejsza decyzja ramowa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> .	N			

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:		<p>1/ Ustawa z dnia o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego 2/ Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia ... zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych czynności sądów w sprawach z zakresu międzynarodowego postępowania cywilnego oraz karnego w stosunkach międzynarodowych (zwane dalej rozporządzeniem sądowym) 3/ Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia ... zmieniające rozporządzenie - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (zwane dalej rozporządzeniem prokuratorskim)</p>			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH ¹⁾:		Decyzja ramowa Rady 2009/948/WSiSW z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie zapobiegania konfliktom jurysdykcji w postępowaniu karnym i w sprawie rozstrzygania takich konfliktów			
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ ²⁾					
Jedn. red.	Treść przepisu UE ³⁾	Koni ecz -ność wdro żenia	Jedn. red. (*)	Treść przepisu/ów projektu (*)	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
Art.1	<p>Cel</p> <p>1. Niniejsza decyzja ramowa ma za cel propagować ściślejszą współpracę właściwych organów z co najmniej dwóch państw członkowskich prowadzących postępowanie karne, i dzięki temu zapewnić skuteczniejsze i właściwsze wymierzanie sprawiedliwości.</p> <p>2. Taka ściślejsza współpraca ma:</p> <p>a) zapobiegać sytuacjom, w których w różnych państwach członkowskich toczą się wobec tej samej osoby równoległe postępowania karne w sprawie tych samych czynów, czego skutkiem może być prawomocne zakończenie tych postępowań w</p>	N			

	<p>co najmniej dwóch państwach członkowskich, a tym samym naruszenie zasady ne bis in idem; oraz</p> <p>b) służyć wypracowywaniu porozumienia co do skutecznego rozwiązania, które pozwoli uniknąć negatywnych skutków równoległych postępowań.</p>				
Art. 2	<p>Przedmiot i zakres zastosowania</p> <p>1. Aby można było zrealizować cele wskazane w art. 1, w niniejszej decyzji ramowej ustala się ramy:</p> <p>a) procedury stosowanej przez właściwe organy państw członkowskich, by nawiązać kontakt i stwierdzić, że toczy się równoległe postępowanie karne wobec tej samej osoby w sprawie tych samych czynów;</p> <p>b) wymiany informacji – w drodze bezpośrednich konsultacji – między właściwymi organami co najmniej dwóch państw członkowskich prowadzących równoległe postępowania karne wobec tej samej osoby w sprawie tych samych czynów, gdy organy te wiedzą już o równoległym postępowaniu karnym i chcą wypracować porozumienie co do skutecznego rozwiązania, które pozwoli uniknąć negatywnych skutków równoległych postępowań.</p> <p>2. Niniejszej decyzji ramowej nie stosuje się do postępowań objętych przepisami art. 5 i 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu [6].</p>	N			
Art. 3	Definicje	N			

	<p>Na użytek niniejszej decyzji ramowej:</p> <p>a) "równoległe postępowania" oznaczają postępowania karne – to znaczy zarówno postępowanie przygotowawcze, jak i proces – wobec tej samej osoby w sprawie tych samych czynów toczące się w co najmniej dwóch państwach członkowskich;</p> <p>b) "właściwy organ" oznacza organ sądowy lub inny, który na mocy ustawodawstwa odnośnego państwa członkowskiego jest właściwy do wykonywania działań przewidzianych w art. 2 ust. 1 niniejszej decyzji ramowej;</p> <p>c) "organ nawiązujący kontakt" oznacza właściwy organ państwa członkowskiego, który nawiązuje kontakt z właściwym organem w innym państwie członkowskim, by potwierdzić, że toczą się równoległe postępowania;</p> <p>d) "organ, z którym nawiązano kontakt" oznacza właściwy organ, do którego organ nawiązujący kontakt zwrócił się o potwierdzenie, że toczą się równoległe postępowania karne.</p>				
Art. 4	<p>Wskazywanie właściwych organów</p> <p>1. Państwa członkowskie wskazują właściwe organy w sposób pozwalający propagować zasadę bezpośredniego kontaktu między organami.</p>	T	<p>Art. 592a k.p.k.</p> <p>Art. 592b. k.p.k.</p>	<p>§ 1. Jeżeli zachodzą okoliczności wskazane w art. 590 § 1 i art. 591 § 1 lub inne okoliczności nasuwające przypuszczenie, że co do tego samego czynu tej samej osoby wszczęto postępowanie karne w Rzeczypospolitej Polskiej i w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, sąd lub prokurator występuje do właściwego sądu lub innego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej z wnioskiem o udzielenie informacji o tym postępowaniu.</p> <p>§ 1. W razie wystąpienia sądu lub innego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej o udzielenie informacji</p>	

	<p>2. Zgodnie z ust. 1 każde państwo członkowskie informuje Sekretariat Generalny Rady o tym, które organy są na mocy prawa krajowego właściwe do podejmowania działań przewidzianych w niniejszej decyzji ramowej.</p> <p>3. Niezależnie od ust. 1 i 2 każde państwo członkowskie może – jeżeli to konieczne z uwagi na strukturę systemu wewnętrznego – wyznaczyć co najmniej jeden organ centralny, który będzie odpowiedzialny za administracyjne przekazywanie i odbieranie wniosków o informacje zgodnie z art. 5 lub za wspomaganie właściwych organów podczas konsultacji. Państwa członkowskie chcące skorzystać z możliwości wyznaczenia organu centralnego lub organów centralnych przekazują tę informację Sekretariatowi Generalnemu Rady.</p> <p>4. Sekretariat Generalny Rady udostępnia informacje otrzymane na mocy ust. 2 i 3 wszystkim</p>	<p>N Polska złoży oświa dczen ie o właśc iwyc h organ ach.</p> <p>N</p> <p>N</p>		<p>odnośnie tego, czy toczy się postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby, sąd lub prokurator udziela odpowiedzi we wskazanym przez ten organ terminie. W razie braku takiego terminu lub w wypadku stosowania wobec oskarżonego środka polegającego na pozbawieniu wolności, sąd lub prokurator udziela odpowiedzi niezwłocznie.</p>	
--	---	--	--	--	--

	państwom członkowskim i Komisji.				
Art. 5	<p>Obowiązek nawiązania kontaktu</p> <p>1. Jeżeli właściwy organ w państwie członkowskim ma uzasadnione powody, by przypuszczać, że w innym państwie członkowskim toczy się postępowanie równoległe, nawiązuje on kontakt z właściwym organem tego drugiego państwa członkowskiego, by potwierdzić, że toczy się postępowanie równoległe, a następnie podjąć bezpośrednie konsultacje, o których mowa w art. 10.</p> <p>2. Jeżeli organ nawiązujący kontakt nie posiada informacji o właściwym organie, z którym należy nawiązać kontakt, podejmuje wszelkie niezbędne starania, także za pośrednictwem punktów kontaktowych europejskiej sieci sądowej, by tę informację uzyskać.</p> <p>3. Procedura nawiązywania kontaktu nie ma zastosowania, jeżeli właściwe organy prowadzące równoległe postępowania uzyskały już innymi sposobami informacje o istnieniu takich postępowań.</p>	T	Art. 592a k.p.k.	<p>§ 1. Jeżeli zachodzą okoliczności wskazane w art. 590 § 1 i art. 591 § 1 lub inne okoliczności nasuwające przypuszczenie, że co do tego samego czynu tej samej osoby wszczęto postępowanie karne w Rzeczypospolitej Polskiej i w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, sąd lub prokurator występuje do właściwego sądu lub innego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej z wnioskiem o udzielenie informacji o tym postępowaniu.</p> <p>§ 2. W razie trudności w ustaleniu właściwego sądu lub innego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej, sąd lub prokurator może również zwracać się do właściwych jednostek organizacyjnych Europejskiej Sieci Sądowej.</p> <p>§ 3. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli informacje o toczącym się postępowaniu karnym w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej powzięte zostały z urzędu.</p>	
		T	Art. 592f. k.p.k.	Wystąpienie, o którym mowa w art. 592a, jak również konsultacje, o których mowa w art. 592c, nie wstrzymują czynności postępowania karnego	
Art. 6	<p>Obowiązek udzielenia odpowiedzi</p> <p>1. Organ, z którym nawiązano kontakt, udziela odpowiedzi na wniosek wystosowany zgodnie z art. 5 ust. 1 w rozsądnym terminie wskazanym przez organ nawiązujący kontakt, a jeżeli nie</p>	T	Art. 592b. k.p.k.	§ 1. W razie wystąpienia sądu lub innego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej o udzielenie informacji odnośnie tego, czy toczy się postępowanie karne co do	

	<p>wskazano rozsądnego terminu – odpowiada bez nieuzasadnionej zwłoki, i informuje organ nawiązujący kontakt, czy w danym państwie członkowskim toczy się równoległe postępowanie. Jeżeli organ nawiązujący kontakt poinformuje właściwy organ, z którym nawiązano kontakt, że wobec podejrzanego lub oskarżonego zastosowano tymczasowy środek zapobiegawczy polegający na pozbawieniu wolności, drugi z organów traktuje wniosek jako pilny.</p> <p>2. Jeżeli organ, z którym nawiązano kontakt, nie może odpowiedzieć w terminie wskazanym przez organ nawiązujący kontakt, niezwłocznie informuje organ nawiązujący kontakt o powodach i podaje termin, w którym przedstawi informacje, o które zwrócono się we wniosku.</p> <p>3. Jeżeli organ, z którym nawiązał kontakt organ nawiązujący kontakt, nie jest właściwym organem na mocy art. 4, przekazuje on bez nieuzasadnionej zwłoki wniosek o informacje właściwemu organowi i powiadamia o tym organ nawiązujący kontakt.</p>	<p>T</p> <p>T</p>	<p>§ 74ª rozporządzeni a sądowego</p> <p>§ 315b. rozporządzeni</p>	<p>tego samego czynu tej samej osoby, sąd lub prokurator udziela odpowiedzi we wskazanym przez ten organ terminie. W razie braku takiego terminu lub w wypadku stosowania wobec oskarżonego środka polegającego na pozbawieniu wolności, sąd lub prokurator udziela odpowiedzi niezwłocznie.</p> <p>§ 2. W wypadku niedotrzymania terminu określonego w § 1 zdanie pierwsze, sąd lub prokurator niezwłocznie informuje sąd lub inny organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej, podając przyczynę opóźnienia oraz termin udzielenia informacji.</p> <p>3. Jeżeli sąd lub prokurator, do którego zostało skierowane wystąpienie, nie jest właściwy do nadania mu biegu, przekazuje je właściwemu sądowi lub prokuratorowi i zawiadamia o tym sąd lub inny organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej.</p> <p>3. W razie braku informacji określonej w ust. 2, sąd występuje do Prokuratora Generalnego o informację o właściwej jednostce prokuratury prowadzącej postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby w Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>3. W razie braku informacji określonej w ust. 2,</p>	
--	--	-------------------	---	--	--

			a prokuratorskie go	prokurator występuje do Prokuratora Generalnego o informację o właściwej jednostce prokuratury prowadzącej postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby w Rzeczypospolitej Polskiej.	
Art. 7	<p>Sposoby komunikacji</p> <p>Organ nawiązujący kontakt i organ, z którym nawiązano kontakt, komunikują się w dowolny sposób umożliwiający zachowanie dokumentacji pisemnej.</p>	T	<p>§ 74⁴. rozporządzeni a sądowego</p> <p>§ 315c. rozporządzeni a prokuratorskie go</p>	<p>Wystąpienie oraz odpowiedź na wystąpienie może nastąpić przy użyciu urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności tych dokumentów.</p> <p>Wystąpienie oraz odpowiedź na wystąpienie może nastąpić przy użyciu urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności tych dokumentów.</p>	
Art. 8	<p>Podstawowe informacje, które należy zawrzeć we wniosku</p> <p>1. Wystosowując wniosek zgodnie z art. 5, organ nawiązujący kontakt podaje następujące informacje:</p> <p>a) dane teleadresowe właściwego organu;</p> <p>b) opis czynów i okoliczności będących</p>	T	<p>§ 315a. rozporządzeni a prokuratorskie go</p>	<p>Wystąpienie, o którym mowa w art. 592a. § 1 k.p.k. powinno zawierać:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oznaczenie organu występującego, ze wskazaniem jego adresu, numeru telefonu, telefaksu i adresu poczty elektronicznej, 2) datę oraz miejsce wystąpienia, 3) dane określające tożsamość i obywatelstwo podejrzanego lub oskarżonego, a także pokrzywdzonego, 	

	<p>przedmiotem danego postępowania karnego;</p> <p>c) wszystkie stosowne dane o tożsamości podejrzanego lub oskarżonego, a w odpowiednich przypadkach – ofiar;</p> <p>d) etap toczącego się postępowania karnego; oraz</p> <p>e) w odpowiednich przypadkach – informacje o zastosowanym wobec podejrzanego lub oskarżonego tymczasowym środkiem zapobiegawczym polegającym na pozbawieniu wolności.</p> <p>2. Organ nawiązujący kontakt może przedstawić stosowne dodatkowe informacje związane z postępowaniem karnym toczącym się w danym państwie członkowskim, np. informacje o problemach napotkanych w tym państwie</p>		<p>§ 74² rozporządzenia sądownego</p>	<p>4) sygnaturę sprawy i etap toczącego się postępowania karnego,</p> <p>5) przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynu,</p> <p>6) zwięzły opis stanu faktycznego sprawy,</p> <p>7) informację o zastosowaniu tymczasowego aresztowania albo innego środka polegającego na pozbawieniu wolności.</p> <p>8) inne informacje, które mogą mieć istotne znaczenie dla ustalenia toczącego się postępowania co do tego samego czynu tej samej osoby w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej.</p> <p>Wystąpienie, o którym mowa w art. 592a. § 1 k.p.k. powinno zawierać:</p> <p>1) oznaczenie organu występującego, ze wskazaniem jego adresu, numeru telefonu, telefaksu i adresu poczty elektronicznej,</p> <p>2) datę oraz miejsce wystąpienia,</p> <p>3) dane określające tożsamość i obywatelstwo podejrzanego lub oskarżonego, a także pokrzywdzonego,</p> <p>4) sygnaturę sprawy i etap toczącego się postępowania karnego,</p> <p>5) przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynu,</p> <p>6) zwięzły opis stanu faktycznego sprawy,</p> <p>7) informację o zastosowaniu tymczasowego aresztowania albo innego środka polegającego na pozbawieniu wolności.</p> <p>8) inne informacje, które mogą mieć istotne znaczenie dla ustalenia toczącego się postępowania co do tego samego czynu tej samej osoby w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej.</p>	
Art. 9	<p>Podstawowe informacje, które należy zawrzeć w odpowiedzi</p> <p>1. Odpowiedź organu, z którym nawiązano</p>	T	<p>§ 74^{3.1 i 2} rozporządzenia sądownego</p>	<p>1. Odpowiedź na wystąpienie właściwego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem art. 592b. § 3 k.p.k., powinna zawierać informację, czy toczy</p>	

	<p>kontakt na mocy art. 6, zawiera następujące informacje:</p> <p>a) czy toczy się lub toczyło postępowanie karne w sprawie niektórych lub wszystkich czynów takich samych jak czyny będące przedmiotem postępowania karnego, o którym mowa we wniosku o informacje wystosowanym przez organ nawiązujący kontakt, oraz czy postępowanie karne dotyczy tej samej osoby;</p> <p>jeżeli odpowiedzi, o których mowa w lit. a), są twierdzące:</p> <p>b) dane teleadresowe właściwego organu; oraz</p> <p>c) etap postępowania, a w przypadku gdy zapadła prawomocna decyzja – jej rodzaj.</p> <p>2. Organ, z którym nawiązano kontakt, może przedstawić stosowne dodatkowe informacje związane z postępowaniem karnym, które toczy się lub toczyło w danym państwie członkowskim, zwłaszcza informacje o wszelkich powiązanych czynach będących przedmiotem postępowania karnego w tym państwie.</p>	N	<p>§ 315b.1 i 2 rozporządzeni a prokuratorskie go</p>	<p>się lub toczyło się postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby w Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>2. W wypadku posiadania informacji wskazanej w ust. 1, sąd wskazuje właściwy organ prowadzący postępowanie karne z podaniem jego adresu, numeru telefonu, telefaksu i adresu poczty elektronicznej, etap toczącego się postępowania karnego, bądź rodzaj orzeczenia kończącego postępowanie.</p> <p>1. Odpowiedź na wystąpienie właściwego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem art. 592b. § 3 k.p.k., powinna zawierać informację, czy toczy się lub toczyło się postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby w Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>2. W wypadku posiadania informacji wskazanej w ust. 1, prokurator wskazuje właściwy organ prowadzący postępowanie karne z podaniem jego adresu, numeru telefonu, telefaksu i adresu poczty elektronicznej, etap toczącego się postępowania karnego, bądź rodzaj orzeczenia kończącego postępowanie.</p>	
Art. 10	<p>Obowiązek podjęcia bezpośrednich konsultacji</p> <p>1. Jeżeli zostanie ustalone, że toczy się równoległe postępowanie, właściwe organy danych państw członkowskich podejmują bezpośrednie konsultacje, by wypracować</p>	T	<p>Art. 592c §1 k.p.k.</p>	<p>Jeżeli co do tego samego czynu tej samej osoby wszczęto postępowanie karne w Rzeczypospolitej Polskiej i w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, sąd lub prokurator przeprowadza konsultacje z właściwym sądem lub innym organem państwa</p>	

	<p>porozumienie co do skutecznego rozwiązania, które pozwoli uniknąć negatywnych skutków równoległych postępowań; rozwiązanie to może – w stosownych przypadkach – prowadzić do skoncentrowania postępowania karnego w jednym państwie członkowskim.</p> <p>2. Podczas prowadzenia bezpośrednich konsultacji właściwe organy informują się wzajemnie o wszelkich ważnych środkach proceduralnych, które zastosowały w ramach postępowania.</p> <p>3. W trakcie bezpośrednich konsultacji właściwe organy w nie zaangażowane odpowiadają – jeśli to możliwe – na wnioski o informacje innych właściwych organów zaangażowanych w konsultacje. Jeżeli jednak właściwy organ otrzyma od innego właściwego organu wniosek o określone informacje, ale informacje te mogłyby naruszyć zasadnicze interesy związane z bezpieczeństwem narodowym lub zagrozić bezpieczeństwu osób fizycznych, nie musi dostarczać tych informacji.</p>	T	<p>Art. 592c §2 zd. 1 k.p.k.</p>	<p>członkowskiego Unii Europejskiej i - jeżeli wymaga tego interes wymiaru sprawiedliwości - występuje z wnioskiem o przejęcie albo przekazanie ścigania karnego. Przepisy art. 590 - 592 stosuje się odpowiednio.</p> <p>W trakcie konsultacji sąd lub prokurator przekazuje sądowi lub innemu organowi państwa członkowskiego Unii Europejskiej informacje o zastosowanych w postępowaniu środkach zapobiegawczych, a także inne informacje na wniosek właściwego organu.</p>	
		T	<p>Art. 592c §2 k.p.k.</p>	<p>W trakcie konsultacji sąd lub prokurator przekazuje sądowi lub innemu organowi państwa członkowskiego Unii Europejskiej informacje o zastosowanych w postępowaniu środkach zapobiegawczych, a także inne informacje na wniosek właściwego organu. Sąd lub prokurator może nie udzielić informacji, jeśli jej udzielenie mogłoby naruszyć bezpieczeństwo Rzeczypospolitej Polskiej lub narażałoby uczestnika postępowania na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia.</p>	
			<p>Art. 592f. k.p.k.</p>	<p>Wystąpienie, o którym mowa w art. 592a, jak również konsultacje, o których mowa w art. 592c, nie wstrzymują czynności postępowania karnego</p>	
Art. 11	<p>Tryb wypracowywania porozumienia</p> <p>Jeżeli właściwe organy państw członkowskich podejmują – zgodnie z art. 10 – bezpośrednie konsultacje na temat określonej sprawy z zamiarem wypracowania porozumienia, rozważają istotne cechy tej sprawy oraz</p>	T	<p>Art. 592c k.p.k.</p> <p>§ 315d. rozporządzeni a prokuratorskie</p>	<p>Jak powyżej</p> <p>1. W wypadku prowadzenia konsultacji przez kilka jednostek prokuratury w związku z tym samym wystąpieniem właściwego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub</p>	

	wszystkie czynniki, które uznają za istotne.		go	zbiegiem wystąpień odnośnie postępowania karnego co do tego samego czynu tej samej osoby, nadzór nad przebiegiem konsultacji sprawuje Prokurator Generalny.	
Art. 12	<p>Współpraca z Eurojustem</p> <p>1. Niniejsza decyzja ramowa ma charakter uzupełniający w stosunku do decyzji w sprawie Eurojustu i nie narusza jej.</p> <p>2. Jeżeli wypracowanie porozumienia na mocy art. 10 okazało się niemożliwe i jeżeli na mocy art. 4 ust. 1 decyzji w sprawie Eurojustu organem właściwym do podjęcia działań jest Eurojust, którykolwiek z właściwych organów zainteresowanych państw członkowskich w stosownych przypadkach kieruje sprawę do Eurojustu.</p>	N T	Art. 592d. k.p.k.	<p>§ 1. Jeśli w wyniku konsultacji, o których mowa w art. 592c § 1, nie ustalono, które państwo członkowskie powinno przejąć ściganie, sąd lub prokurator może wystąpić do Eurojust w sprawach o przestępstwa należące do jego kompetencji z wnioskiem o pomoc w rozstrzygnięciu, które państwo mogłoby przejąć ściganie.</p> <p>§ 2. Po uzyskaniu opinii Eurojust sąd lub prokurator, jeżeli wymaga tego interes wymiaru sprawiedliwości, występuje z wnioskiem o przejęcie lub przekazanie ścigania karnego. Przepisy art. 590 -592 stosuje się odpowiednio.</p>	
Art. 13	<p>Dostarczanie informacji o wynikach postępowania</p> <p>Jeżeli podczas bezpośrednich konsultacji podjętych na mocy art. 10 wypracowane zostanie porozumienie zakładające skoncentrowanie postępowania karnego w jednym państwie członkowskim, właściwy organ tego państwa członkowskiego informuje odpowiednio właściwy organ lub właściwe organy drugiego państwa członkowskiego lub pozostałych państw członkowskich o wynikach postępowania.</p>	T	Art. 592e. k.p.k.	W wypadkach przewidzianych w art. 592c § 1 i 592d § 2 sąd lub prokurator zawiadamia sąd lub inny organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej o sposobie prawomocnego zakończenia postępowania karnego.	
Art. 14	<p>Języki</p> <p>1. Każde państwo członkowskie w oświadczeniu</p>	N Polsk a			

	<p>złożonym w Sekretariacie Generalnym Rady określa, których spośród oficjalnych języków instytucji Unii można użyć podczas nawiązywania kontaktu w myśl rozdziału 2.</p> <p>2. Właściwe organy mogą ustalić, że podczas bezpośrednich konsultacji, o których mowa w art. 10, będą używać dowolnego języka.</p>	<p>złoży oświadczenie o stosowaniu u j. polskiego</p> <p>T</p>	<p>§ 74⁵ rozporządzenia sądowego</p> <p>§ 315d.2 rozporządzenia prokuratorskiego</p>	<p>Konsultacje, o których mowa w art. 592c § 1 k.p.k., przeprowadza się w języku uzgodnionym między sądem a właściwym sądem lub innym organem państwa członkowskiego Unii Europejskiej.</p> <p>2. Konsultacje, o których mowa w art. 592c § 1 k.p.k., przeprowadza się w języku uzgodnionym między prokuratorem a właściwym sądem lub innym organem państwa członkowskiego Unii Europejskiej.</p>	
Art. 15	<p>Związki z innymi aktami prawnymi i uzgodnieniami</p> <p>1. O ile inne akty prawne lub uzgodnienia pozwalają rozszerzyć cele niniejszej decyzji ramowej lub pomagają uprościć lub ułatwić procedurę stosowaną przez organy krajowe, by wymieniać się informacjami o postępowaniach karnych, podejmować bezpośrednio konsultacje i dążyć do wypracowania porozumienia co do skutecznego rozwiązania, które pozwala uniknąć negatywnych skutków równoległych postępowań, państwa członkowskie mogą:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) nadal stosować postanowienia umów lub uzgodnień dwustronnych lub wielostronnych obowiązujących w dniu wejścia w życie niniejszej decyzji ramowej; b) zawierać dwustronne lub wielostronne 	N			

	<p>umowy lub dokonywać takich uzgodnień po wejściu w życie niniejszej decyzji ramowej.</p> <p>2. Umowy i uzgodnienia, o których mowa w ust. 1, w żadnym wypadku nie wpływają na stosunki z państwami członkowskimi, które nie są ich stronami.</p>				
Art. 16	<p>Wdrażanie</p> <p>Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zastosowania się do przepisów niniejszej decyzji ramowej do dnia 15 czerwca 2012 r.</p> <p>W terminie do dnia 15 czerwca 2012 r. państwa członkowskie przekazują Sekretariatowi Generalnemu Rady i Komisji tekst przepisów transponujących do prawa krajowego zobowiązania nałożone na nie na mocy niniejszej decyzji ramowej.</p>	N			
Art. 17	<p>Sprawozdanie</p> <p>Do dnia 15 grudnia 2012 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające, w jakim stopniu państwa członkowskie zastosowały się do niniejszej decyzji ramowej; sprawozdaniu w razie potrzeby towarzyszą wnioski legislacyjne.</p>	N			
Art. 18	<p>Wejście w życie</p> <p>Niniejsza decyzja ramowa wchodzi w życie z dniem opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.</p>	N			

¹⁾ w wypadku projektu usuwającego naruszenie Komisji należy wpisać nr naruszenia, zaś w wypadku wykonywania orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości (czy to w trybie prejudycjalnym czy skargowym) należy podać datę wyroku i sygnaturę sprawy

²⁾ tabelę zbieżności dla przepisów Unii Europejskiej można wygenerować przy pomocy systemu e-step (www.e-step.pl/urzednik). W wypadku konieczności dodania uzasadnienia dla przekroczenia minimum europejskiego należy dodać odpowiednią kolumnę

³⁾ w tej części należy wskazać przepisy dyrektywy, decyzji ramowej, przepisy prawa UE, których naruszenie wskazała Komisja lub których wykładni dokonał Trybunał Sprawiedliwości

⁴⁾ w tej części należy wskazać wszystkie przepisy projektu aktu prawnego, które nie zostały wymienione w pierwszej części tabeli. Ze względu na konieczność ograniczenia projektów implementujących prawo UE do przepisów wyłącznie i ściśle dostosowawczych przepisy wykraczające poza ten zakres powinny mieć charakter wyjątkowy i być opatrzone uzasadnieniem konieczności ich wprowadzenia .

(*) jeżeli do wdrożenia danego przepisu UE potrzebne jest oprócz przepisu przenoszącego treść, także wprowadzenie przepisów zapewniających stosowanie (np. przepisy proceduralne, przepisy karne itp.), w tabeli powinny znaleźć się wszystkie te przepisy wraz z oznaczeniem ich jednostek redakcyjnych

(**) w wypadku wprowadzenia przepisów, które przekraczają minimum ustanowione przepisami UE (o ile jest to dopuszczalne) konieczne jest uzasadnienie zastosowania takiej normy

Warszawa, 5 czerwca 2012 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE - 920 - 463 - 12/ma/5
SH-1060
dot.: RM-10-49-12 z 04.06.2012 r.

Pan Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu *ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego* wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej.

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem *ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego*, pozwalam sobie wyrazić następującą opinię.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Z up. Ministra Spraw Zagranicznych
SEKRETARZ STANU
Piotr Serafin

Do wiadomości:
Pan Jarosław Gowin
Minister Sprawiedliwości

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia

w sprawie określenia wzoru zaświadczenia stosowanego w razie wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie środka zapobiegawczego.

Na podstawie art. 607zca § 8 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór zaświadczenia stosowanego w razie wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie środka zapobiegawczego, stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 98, poz. 626, Nr 106, poz. 669, Nr 122, poz. 826, Nr 125, poz. 842, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1307 oraz z 2011 r. Nr 48, poz. 245 i 246, Nr 53, poz. 273, Nr 112, poz. 654, Nr 117, poz. 678 i Nr 142, poz. 829, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 240, poz. 1430, 1431 i 1438 i Nr 279, poz. 1645.

**Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Sprawiedliwości
z dnia ...**

WZÓR

ZAŚWIADCZENIE

a) Państwo wydające:

Państwo wykonujące:

b) Organ, który wydał decyzję w sprawie środków nadzoru:

Oficjalna nazwa:

Proszę wskazać, czy dodatkowe informacje o decyzji w sprawie środków nadzoru można otrzymać od:

- organu wymienionego powyżej
- organu centralnego - jeżeli tak, proszę podać oficjalną nazwę tego organu:
- innego właściwego organu - jeżeli tak, proszę podać oficjalną nazwę tego organu:

Dane teleadresowe organu wydającego/organu centralnego/innego właściwego organu

Adres:

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Dane osoby (osób) kontaktowej(-ych)

Nazwisko:

Imię (imiona):

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Adres poczty elektronicznej (jeżeli istnieje):

Języki, w których można się komunikować:

c) Proszę wskazać, z którym organem należy się kontaktować, gdyby konieczne były dodatkowe informacje do monitorowania środków nadzoru:

z organem, o którym mowa w pkt b)

z organem centralnym - jeżeli tak, proszę podać oficjalną nazwę tego organu:

Dane teleadresowe wskazanego organu, jeżeli informacje te nie zostały podane w pkt b) lub c)

Adres:

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Dane osoby (osób) kontaktowej(-ych)

Nazwisko:

Imię (imiona):

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Adres poczty elektronicznej (jeżeli istnieje):

Języki, w których można się komunikować:

d) Dane osoby fizycznej, wobec której wydano decyzję w sprawie środków nadzoru:

Nazwisko:

Imię (imiona):

Nazwisko rodowe (jeżeli dotyczy):

Pseudonim(-y) (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli jest dostępny):

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Adresy/miejsca pobytu:

— w państwie wydającym:

— w państwie wykonującym:

— w innym miejscu:

Język lub języki, które dana osoba rozumie (jeżeli są znane):

Proszę podać następujące informacje, jeżeli są dostępne:

— rodzaj i numer dokumentu tożsamości danej osoby (dowodu osobistego, paszportu):

— rodzaj i numer dokumentu, uprawniającego daną osobę do pobytu w państwie wykonującym:

e) Informacje dotyczące państwa członkowskiego, któremu przekazuje się decyzję w sprawie środków nadzoru wraz z zaświadczeniem

Decyzję w sprawie środków nadzoru wraz z zaświadczeniem przekazuje się państwu wykonującemu, wskazanemu w pkt a), z następującego powodu:

- dana osoba ma zgodne z prawem zwykle miejsce pobytu w państwie wykonującym; po otrzymaniu informacji o odnośnych środkach zgadza się ona powrócić do tego państwa
- dana osoba wystąpiła o przekazanie decyzji w sprawie środków nadzoru państwu członkowskiemu innemu niż to, w którym ma zgodne z prawem zwykle miejsce pobytu, z następującego(-ych) powodu(-ów):

f) Informacje dotyczące decyzji w sprawie środków nadzoru

Decyzja została wydana w dniu (data w formacie DD-MM-RRRR):

Decyzja stała się wykonalna w dniu (data w formacie DD-MM-RRRR):

Jeżeli przed przekazaniem niniejszego zaświadczenia został wniesiony środek odwoławczy, proszę zaznaczyć niniejsze pole

Sygnatura decyzji (jeżeli dostępna):

Dana osoba przebywała w areszcie tymczasowym przez następujący okres (jeżeli dotyczy):

1. Decyzja dotyczy łącznie zarzucanych przestępstw.

Streszczenie stanu faktycznego i opis okoliczności, w jakich doszło do popełnienia zarzucanego przestępstwa lub zarzucanych przestępstw - w tym czas i miejsce - oraz określenie, na czym polegał udział danej osoby w przestępstwie:

Rodzaj zarzucanego przestępstwa lub zarzucanych przestępstw i jego (ich) kwalifikacja prawna oraz odnośne przepisy, na podstawie których wydano decyzję:

2. Jeżeli zarzucane przestępstwo lub przestępstwa, o których mowa w pkt 1, stanowią zgodnie z prawem państwa wydającego co najmniej jedno z następujących rodzajów przestępstw, zagrożonych w państwie wydającym karą pozbawienia wolności lub zastosowaniem środka polegającego na

pozbawieniu wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej trzech lat, proszę zaznaczyć odpowiednie pole lub pola:

- udział w organizacji przestępczej
- terroryzm
- handel ludźmi
- wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca
- nielegalny obrót środkami odurzającymi i psychotropowymi
- nielegalny obrót bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi
- korupcja
- nadużycia finansowe, w tym na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich
- pranie korzyści z przestępstwa
- fałszowanie pieniędzy, w tym euro
- przestępstwa komputerowe
- przestępstwa przeciwko środowisku naturalnemu, w tym nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami zwierząt oraz zagrożonymi gatunkami i odmianami roślin
- udzielanie pomocy w nielegalnym przekroczeniu granicy lub w nielegalnym pobycie
- zabójstwo, spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu
- nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi
- uprowadzenie osoby, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników
- rasizm i ksenofobia
- kradzież w formie zorganizowanej lub rozbój z użyciem broni
- nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki

- oszustwo
- wymuszenie rozbójnicze
- podrabianie i piractwo produktów
- fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami
- fałszowanie środków płatniczych
- nielegalny obrót hormonami i innymi substancjami wzrostu
- nielegalny obrót materiałami jądrowymi i radioaktywnymi
- obrót kradzionymi pojazdami
- zgwałcenie
- podpalenie
- przestępstwa podlegające właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego
- uprowadzenie statku powietrznego lub wodnego
- sabotaż

3. Jeżeli zarzucane przestępstwo lub przestępstwa określone w pkt 1 nie są wymienione w pkt 2 lub jeżeli decyzja jest wraz z zaświadczeniem przekazywana państwu członkowskiemu, które oświadczyło, że będzie weryfikować podwójną karalność (art. 14 ust. 4 decyzji ramowej), proszę podać pełen opis zarzucanego przestępstwa lub przestępstw:

g) Informacje o okresie obowiązywania i rodzaju środka lub środków nadzoru

1. Okres, którego dotyczy decyzja w sprawie środków nadzoru, oraz możliwość przedłużenia okresu obowiązywania tej decyzji (jeżeli dotyczy):

2. Orientacyjny okres, przez jaki prawdopodobnie konieczne będzie monitorowanie środków nadzoru, ustalony z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy, które są znane w chwili przekazywania decyzji w sprawie środków nadzoru (dane przybliżone):

3. Rodzaj środka lub środków nadzoru (można zaznaczyć kilka możliwości):

- obowiązek, aby dana osoba informowała właściwy organ w państwie wykonującym o każdej zmianie miejsca pobytu, w szczególności z uwagi na konieczność doręczania wezwań do stawienia się na przesłuchaniu lub na rozprawie w toku postępowania karnego;
- zakaz wstępu do określonych miejscowości, miejsc lub na określone obszary w państwie wydającym lub państwie wykonującym;
- obowiązek przebywania w określonym miejscu, a w stosowanych przypadkach – w określonym czasie;
 - obowiązek polegający na ograniczeniu możliwości opuszczania terytorium państwa wykonującego;
- obowiązek stawiennictwa w określonym czasie przed określonym organem;
- obowiązek unikania kontaktu z określonymi osobami w związku z zarzutem popełnienia przestępstwa lub przestępstw;
- inne środki, które państwo wykonujące jest gotowe nadzorować zgodnie z oświadczeniem, o którym mowa w art. 8 ust. 2 decyzji ramowej:

W razie zaznaczenia możliwości „inne środki” proszę sprecyzować te środki, zaznaczając odpowiednie pola:

- zakaz wykonywania działalności określonego rodzaju w związku z zarzutem popełnienia przestępstwa lub przestępstw; zakaz ten może dotyczyć wykonywania określonego zawodu lub podejmowania zatrudnienia określonego rodzaju;
- zakaz prowadzenia pojazdów;

- obowiązek zdeponowania określonej kwoty pieniężnej lub udzielenia gwarancji innego rodzaju, która może zostać wniesiona w określonej liczbie rat lub w całości jednorazowo;
- obowiązek poddania się leczeniu, w tym terapii odwykowej;
- obowiązek unikania kontaktu z określonymi przedmiotami w związku z zarzutem popełnienia przestępstwa lub przestępstw;
- inny środek (proszę określić):

4. Proszę podać dokładny opis środka lub środków nadzoru wskazanych w pkt 3:

h) Inne istotne informacje, w tym informacje o szczególnych powodach zastosowania danego środka lub danych środków nadzoru:

Tekst decyzji jest dołączony do zaświadczenia.

Podpis w imieniu organu wystawiającego zaświadczenie lub podpis przedstawiciela tego organu potwierdzający zgodność treści zaświadczenia z prawdą:

Imię i nazwisko:

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Data:

Sygnatura akt (jeżeli znana):

Pieczczę urzędowa (jeżeli dotyczy):

UZASADNIENIE

Rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 607zca § 8 ustawy z dn. 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.) przewidującej określenie przez Ministra Sprawiedliwości wzoru zaświadczenia stosowanego w razie wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia środka zapobiegawczego.

Zaświadczenie jest narzędziem obrotu prawnego charakterystycznym dla współpracy wymiaru sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach karnych, opartej na zasadzie wzajemnego uznawania. Konstrukcja standardowego zaświadczenia, jako dokumentu zawierającego wszystkie niezbędne informacje konieczne do uznania orzeczenia pozwala na uproszczenie i przyspieszenie współpracy, eliminując konieczność każdorazowego tłumaczenia całości orzeczenia. Zgodnie z przyjmowanym mechanizmem, zaświadczenie jest załączane do odpisu orzeczenia krajowego i wraz z nim przekazywane do państwa wykonującego.

Wzór zaświadczenia, jakie powinno być stosowane we współpracy w zakresie wzajemnego uznawania i wykonywania środków zapobiegawczych, zawarty jest w załączniku do implementowanej decyzji ramowej. Jednakże w związku z tym, że zgodnie z art. 34 ust. 2 lit. b) Traktatu o Unii Europejskiej decyzja ramowa jest instrumentem prawnym niewywołującym skutku bezpośredniego, konieczne jest jego wdrożenie do porządku wewnętrznego za pomocą prawnie wiążącego aktu krajowego.

W niniejszym rozporządzeniu zdecydowano się zastosować metodę prostego i dosłownego powtórzenia wzoru zaświadczenia określonego w decyzji ramowej. Ze względu na standardowy i ściśle techniczny charakter tego dokumentu, wskazane było wierne odzwierciedlenie treści załącznika do decyzji ramowej w niniejszym rozporządzeniu. Zastosowanie takiej metody ma na celu zapobiegnięcie ryzyku zniekształceń terminologicznych, jakie mogłyby powstać przy próbie jego konwersji i dostosowaniu jego literalnej treści do prawa krajowego i polskiej nomenklatury prawnej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływało rozporządzenie

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia będzie miało bezpośredni wpływ na funkcjonowanie organów wymiaru sprawiedliwości.

2. Konsultacje społeczne

Projekt zostanie przedstawiony do zaopiniowania sądom i prokuraturom, a także Krajowej Radzie Sądownictwa, Krajowej Radzie Prokuratury, Sądowi Najwyższemu i Prokuratorowi Generalnemu.

3. Wpływ rozporządzenia na sektor finansów publicznych, rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i rozwój regionalny

Projektowane rozporządzenie nie spowoduje skutków na rynku pracy, pozostanie też bez wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw. Nie wpływa również na sytuację i rozwój regionalny oraz na budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Rozporządzenie nie wywoła również skutków finansowych dla budżetu państwa.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
z dnia

w sprawie określenia wzoru zaświadczenia stosowanego w razie przekazania do państwa członkowskiego Unii Europejskiej informacji o naruszeniu obowiązków nałożonych w celu zapewnienia prawidłowego toku postępowania.

Na podstawie art. 607zcy § 5 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór zaświadczenia stosowanego w razie przekazania do państwa członkowskiego Unii Europejskiej informacji o naruszeniu obowiązków nałożonych w celu zapewnienia prawidłowego toku postępowania, stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 98, poz. 626, Nr 106, poz. 669, Nr 122, poz. 826, Nr 125, poz. 842, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1307 oraz z 2011 r. Nr 48, poz. 245 i 246, Nr 53, poz. 273, Nr 112, poz. 654, Nr 117, poz. 678 i Nr 142, poz. 829, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 240, poz. 1430, 1431 i 1438 i Nr 279, poz. 1645.

**Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Sprawiedliwości
z dnia ...**

**WZÓR
FORMULARZ
(ZAŚWIADCZENIE)**

**POWIADOMIENIE O NARUSZENIU ŚRODKÓW NADZORU ORAZ O INNYCH
UZYSKANYCH INFORMACJACH MOGĄCYCH SPOWODOWAĆ PODJĘCIE
DALSZEJ DECYZJI**

a) Dane osoby podlegającej nadzorowi:

Nazwisko:

Imię (imiona):

Nazwisko rodowe (jeżeli dotyczy):

Pseudonim(-y) (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli jest dostępny):

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Adres:

Język lub języki, które dana osoba rozumie (jeżeli są znane):

b) Informacje o decyzji w sprawie środków nadzoru:

Decyzja została wydana w dniu:

Sygnatura akt (jeżeli znana):

Organ, który wydał decyzję:

Oficjalna nazwa:

Adres:

Zaświadczenie wydano w dniu:

Organ, który wydał zaświadczenie:

Sygnatura akt (jeżeli znana):

c) Informacje o organie właściwym do monitorowania środka lub środków nadzoru:

Oficjalna nazwa organu:

Imię i nazwisko osoby kontaktowej:

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Adres:

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Adres poczty elektronicznej:

Języki, w których można się komunikować:

d) Naruszenie środków nadzoru oraz inne uzyskane informacje mogące spowodować podjęcie dalszej decyzji:

Osoba wskazana w pkt a) naruszyła następujący środek lub środki nadzoru:

- obowiązek, aby dana osoba informowała właściwy organ w państwie wykonującym o każdej zmianie miejsca pobytu, w szczególności z uwagi na konieczność doręczania wezwań do stawienia się na przesłuchaniu lub na rozprawie w toku postępowania karnego;
- zakaz wstępu do określonych miejscowości, miejsc lub na określone obszary w państwie wydającym lub państwie wykonującym;
- obowiązek przebywania w określonym miejscu, a w stosowanych przypadkach - w określonym czasie;
- obowiązek polegający na ograniczeniu możliwości opuszczania terytorium państwa wykonującego;
- obowiązek stawiennictwa w określonym czasie przed określonym organem;
- obowiązek unikania kontaktu z określonymi osobami w związku z zarzutem popełnienia przestępstwa lub przestępstw;
- inne środki (proszę określić):

Opis naruszenia lub naruszeń (miejsce, data i okoliczności naruszenia):

— inne informacje mogące spowodować podjęcie dalszej decyzji

Opis tych informacji:

e) Dane osoby kontaktowej na wypadek, gdyby konieczne były dodatkowe informacje dotyczące naruszenia:

Nazwisko:

Imię (imiona):

Adres:

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości)

Adres poczty elektronicznej:

Języki, w których można się komunikować:

Podpis w imieniu organu wydającego formularz lub podpis przedstawiciela tego organu potwierdzający zgodność treści formularza z prawdą:

Imię i nazwisko:

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Data:

Pieczeńć urzędowa (jeżeli dotyczy):

UZASADNIENIE

Rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 607zcy § 5 stawy z dn. 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.) przewidującej określenie przez Ministra Sprawiedliwości wzoru zaświadczenia stosowanego w razie przekazania do państwa członkowskiego Unii Europejskiej informacji o naruszeniu obowiązków nałożonych w celu zapewnienia prawidłowego toku postępowania.

Wzór zaświadczenia, jakie powinno być stosowane we współpracy w zakresie wzajemnego uznawania i wykonywania środków zapobiegawczych, zawarty jest w załączniku do implementowanej decyzji ramowej. Jednakże w związku z tym, że zgodnie z art. 34 ust. 2 lit. b) Traktatu o Unii Europejskiej decyzja ramowa jest instrumentem prawnym niewywołującym skutku bezpośredniego, konieczne jest jego wdrożenie do porządku wewnętrznego za pomocą prawnie wiążącego aktu krajowego.

W niniejszym rozporządzeniu zdecydowano się zastosować metodę prostego i dosłownego powtórzenia wzoru zaświadczenia określonego w decyzji ramowej. Ze względu na standardowy i ściśle techniczny charakter tego dokumentu, wskazane było wierne odzwierciedlenie treści załącznika do decyzji ramowej w niniejszym rozporządzeniu. Zastosowanie takiej metody ma na celu zapobiegnięcie ryzyku zniekształceń terminologicznych, jakie mogłyby powstać przy próbie jego konwersji i dostosowaniu jego literalnej treści do prawa krajowego i polskiej nomenklatury prawnej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływało rozporządzenie

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia będzie miało bezpośredni wpływ na funkcjonowanie organów wymiaru sprawiedliwości.

2. Konsultacje społeczne

Projekt zostanie przedstawiony do zaopiniowania sądom i prokuraturom, a także Krajowej Radzie Sądownictwa, Krajowej Radzie Prokuratury, Sądowi Najwyższemu i Prokuratorowi Generalnemu.

3. Wpływ rozporządzenia na sektor finansów publicznych, rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i rozwój regionalny

Projektowane rozporządzenie nie spowoduje skutków na rynku pracy, pozostanie też bez wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw. Nie wpływa również na sytuację i rozwój regionalny oraz na budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Rozporządzenie nie wywoła również skutków finansowych dla budżetu państwa.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia

**zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych czynności sądów w sprawach
z zakresu międzynarodowego postępowania cywilnego oraz karnego w stosunkach
międzynarodowych**

Na podstawie art. 41 § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 stycznia 2002 r. w sprawie szczegółowych czynności sądów w sprawach z zakresu międzynarodowego postępowania cywilnego oraz karnego w stosunkach międzynarodowych (Dz. U. Nr 17, poz. 164 z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w rozdziale 4 dodaje się rozdział 4¹ w brzmieniu:

"Rozdział 4¹.

Zapobieganie konfliktom jurysdykcyjnym

§ 74². Wystąpienie, o którym mowa w art. 592a. § 1 k.p.k. powinno zawierać:

- 1) oznaczenie organu występującego, ze wskazaniem jego adresu, numeru telefonu, telefaksu i adresu poczty elektronicznej,
- 2) datę oraz miejsce wystąpienia,
- 3) dane określające tożsamość i obywatelstwo podejrzanego lub oskarżonego, a także pokrzywdzonego,
- 4) sygnaturę sprawy i etap toczącego się postępowania karnego,
- 5) przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynu,
- 6) zwięzły opis stanu faktycznego sprawy,
- 7) informację o zastosowaniu tymczasowego aresztowania albo innego środka polegającego na pozbawieniu wolności.

8) inne informacje, które mogą mieć istotne znaczenie dla ustalenia toczącego się postępowania co do tego samego czynu tej samej osoby w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej.

§ 74³.1. Odpowiedź na wystąpienie właściwego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem art. 592b. § 3 k.p.k., powinna zawierać informację, czy toczy się lub toczyło się postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby w Rzeczypospolitej Polskiej.

2. W wypadku posiadania informacji wskazanej w ust. 1, sąd wskazuje właściwy organ prowadzący postępowanie karne z podaniem jego adresu, numeru telefonu, telefaksu i adresu poczty elektronicznej, etap toczącego się postępowania karnego, bądź rodzaj orzeczenia kończącego postępowanie.

3. W razie braku informacji określonej w ust. 2, sąd występuje do Prokuratora Generalnego o informację o właściwej jednostce prokuratury prowadzącej postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby w Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 74⁴. Wystąpienie oraz odpowiedź na wystąpienie może nastąpić przy użyciu urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności tych dokumentów.

§ 74⁵. Konsultacje, o których mowa w art. 592c § 1 k.p.k., przeprowadza się w języku uzgodnionym między sądem a właściwym sądem lub innym organem państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

UZASADNIENIE

Zmiana rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 stycznia 2002 r. w sprawie szczegółowych czynności sądów w sprawach z zakresu międzynarodowego postępowania cywilnego oraz karnego w stosunkach międzynarodowych podyktowana jest koniecznością uzupełnienia trybu formułowania zapytania do właściwego organu państwa członkowskiego UE oraz odpowiedzi na zapytanie skierowane przez właściwy organ państwa członkowskiego UE. Dotychczas nie istniał mechanizm obowiązkowej wymiany danych w wypadku przypuszczenia prowadzenia postępowania karnego o ten sam czyn tej samej osoby w innym państwie członkowskim UE.

Rozporządzenie stanowi element procesu implementacji decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie zapobiegania konfliktom jurysdykcji w postępowaniu karnym i w sprawie rozstrzygania takich konfliktów (zwanej dalej decyzją ramową Rady 2009/948/WSiSW)³. Termin implementacji decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW upływa w dniu 15 czerwca 2012 r.

Przepisy rozporządzenia stanowią doprecyzowanie zmian wprowadzonych do rozdziału 63 Kodeksu postępowania karnego, w których określono mechanizm wymiany informacji dotyczących możliwości prowadzenia postępowania karnego przeciwko tej samej osobie o ten sam czyn, jak również konsultacji mających na celu wyeliminowanie zbiegu jurysdykcji i określenia państwa, które będzie ją wykonywać.

Mechanizm konsultacji służyć ma zapobieganiu prowadzenia równoległych postępowań karnych przez polskie organy wymiaru sprawiedliwości oraz właściwe organy innych państw członkowskich Unii Europejskiej, których skutkiem mogłoby być naruszenie zakazu wynikającego z zasady *ne bis in idem*, zawartego w art. 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, sporządzonej w Schengen dnia 19 czerwca 1990 r.⁴

Przepisy zawarte w rozporządzeniu mają charakter techniczny. Choć wprost nie przewidują podstawy do wystąpienia z konkretnym zapytaniem, czy udzielenia odpowiedzi na zapytanie (które pozostawiono regulacjom kodeksowym), tym niemniej określają jakie wymogi formalne powinno spełniać wystąpienie, jakie informacje powinny zostać zawarte w odpowiedzi na wystąpienie innego organu, jak również formy ich przekazania.

Umieszczenie formalnych przesłanek współpracy we wskazanym rozporządzeniu wynika przede wszystkim z możliwości stwierdzenia równoległego prowadzenia postępowania karnego przeciwko tej samej osobie o ten sam czyn także na etapie postępowania sądowego. Z tego względu sędziowie powinni mieć możliwość podjęcia czynności zmierzających do usunięcia ewentualnego konfliktu jurysdykcyjnego. Wiedzę na temat prowadzenia takiego postępowania mogą uzyskać z wyjaśnień podejrzanego, informacji operacyjnych policji, wniosku o pomoc prawną czy zapytania skierowanego przez właściwy organ innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej (motyw 5 decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW). W takim wypadku sąd powinien podjąć jedną z czynności określonych w art. 5 (obowiązek nawiązania kontaktu), bądź w art. 6 decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW (obowiązek udzielenia odpowiedzi).

Wymogi formalne związane z wystąpieniem lub udzieleniem odpowiedzi na wystąpienie określone zostały w art. 7 – 9 decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW.

Art. 8 decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW przewiduje, iż występując z zapytaniem właściwy organ powinien należycie wskazać własne dane teleadresowe, przedmiot sprawy i etap toczącego się postępowania, tożsamość podejrzanego lub oskarżonego, a także pokrzywdzonego oraz inne niezbędne informacje (np. rodzaj zastosowanych środków związanych z pozbawieniem wolności czy trudności napotkane w związku z toczącym się postępowaniem). Wymóg zamieszczenia wskazanych informacji przewiduje projektowany § 74² rozporządzenia.

Art. 9 decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW zawiera informacje, jakie powinny być udzielone w wyniku zapytania skierowanego przez właściwy organ innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Z tego względu projektowany § 74³ rozporządzenia nakłada na sąd wymóg wskazania, czy toczy się postępowanie karne przeciwko danej osobie, a jeśli tak czy dotyczy ono tego samego czynu, jaki opisany został w przesłanym zapytaniu.

Dotyczy to wyłącznie sytuacji, gdy sąd nie stwierdzi braku swojej właściwości. W wypadku bowiem, gdy przeciwko osobie wskazanej w wystąpieniu toczy się postępowanie karne w innym sądzie lub w prokuraturze, przekaże on zapytanie do właściwego organu w Polsce na podstawie projektowanego art. 592b § 3 k.p.k., informując o tym organ, który wystosował zapytanie. Jeżeli z urzędu sądowi nie będzie znany inny właściwy organ, a także czynności policji podjęte na podstawie art. 15 § 1 k.p.k. nie pozwolą na takie ustalenia, sąd powinien zwrócić się do Prokuratora Generalnego. Obowiązkiem Prokuratora Generalnego jest gromadzenie danych pozwalających na ustalenie właściwej jednostki prokuratury prowadzącej postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby w Rzeczypospolitej Polskiej. W sytuacji, gdy sąd jest właściwy do prowadzenia postępowania, będzie zobligowany do udzielenia odpowiedzi na wystąpienie.

W wypadku, gdyby okazało się, iż prowadzone postępowanie karne dotyczy tego samego czynu tej samej osoby, sąd będzie zobligowany do dokładnego określenia jego etapu, bądź zapadłych w jego trakcie decyzji (np. o umorzeniu postępowania, o prawomocnym wyroku, itd.). Obowiązek ten będzie ciążył na sądzie także wówczas, gdyby okazało się, iż zapytanie dotyczy wielu czynów, spośród których tylko jeden z nich jest przedmiotem postępowania toczącego się przed tym sądem. W odniesieniu do pozostałych czynów, sąd powinien przekazać zapytanie do innego właściwego organu w Polsce.

Z kolei art. 7 decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW upoważnia do komunikowania się przez właściwe organy w dowolny sposób pozwalający na zachowanie dokumentacji pisemnej. Projektowany § 74⁴ rozporządzenia stanowi jego odpowiednik. Dopuszcza on tym samym korespondencję za pomocą poczty, faksu, telegramu czy z wykorzystaniem przesyłki elektronicznej, pod warunkiem możliwości zachowania dokumentacji pisemnej pozwalającej na stwierdzenie na piśmie faktu przekazania korespondencji.

Projektowany § 74⁵ rozporządzenia reguluje język, w jakim powinny odbywać się konsultacje. Pozostawia on możliwość dokonania wyboru języka między polskim sądem i właściwym organem innego państwa członkowskiego UE. Stanowi to odpowiednik art. 14 ust. 2 decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływało rozporządzenie

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia będzie miało bezpośredni wpływ na funkcjonowanie sądownictwa.

2. Konsultacje społeczne

Projekt został przedstawiony do zaopiniowania sądom i prokuraturom, a także Krajowej Radzie Sądownictwa, Krajowej Radzie Prokuratury, Sądowi Najwyższemu i Prokuratorowi Generalnemu.

3. Wpływ rozporządzenia na sektor finansów publicznych, rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i rozwój regionalny

Projektowane rozporządzenie nie spowoduje skutków na rynku pracy, pozostanie też bez wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw. Nie wpływa również na sytuację i rozwój regionalny oraz na budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Rozporządzenie nie wywoła również skutków finansowych dla budżetu państwa. Ewentualne dodatkowe czynności związane z prowadzeniem konsultacji z właściwymi organami państw członkowskich mieścić się będą w ramach czynności służbowych sądownictwa, stąd pokryte zostaną ze środków finansowych związanych z jego funkcjonowaniem.

¹ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 154, poz. 1787, z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, Nr 213, poz. 1802 i Nr 240, poz. 2052, z 2003 r. Nr 188, poz. 1838 i Nr 228, poz. 2256, z 2004 r. Nr 34, poz. 304, Nr 130, poz. 1376, Nr 185, poz. 1907 i Nr 273, poz. 2702 i 2703, z 2005 r. Nr 13, poz. 98, Nr 131, poz. 1102, Nr 167, poz. 1398, Nr 169, poz. 1410, 1413 i 1417, Nr 178, poz. 1479 i Nr 249, poz. 2104, z 2006 r. Nr 144, poz. 1044 i Nr 218, poz. 1592, z 2007 r. Nr 25, poz. 162, Nr 64, poz. 433, Nr 73, poz. 484, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 136, poz. 959, Nr 138, poz. 976, Nr 204, poz. 1482 i Nr 230, poz. 1698, z 2008 r. Nr 223, poz. 1457, Nr 228, poz. 1507 i Nr 234, poz. 1571, z 2009 r. Nr 1, poz. 4, Nr 9, poz. 57, Nr 26, poz. 156 i 157, Nr 56, poz. 459, Nr 157, poz. 1241, Nr 178, poz. 1375, Nr 219, poz. 1706 i Nr 223, poz. 1777, z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 i Nr 205, poz. 1364 oraz z 2011 r. Nr 109, poz. 627 i Nr 126, poz. 714.

² Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 109, poz. 916 oraz z 2009 r. Nr 207, poz. 1599.

³ Dz. Urz. UE L 328/42 z 15.12.2009 r.

⁴ Dz. Urz. UE L 239/19 z 22.09.2000 r.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia

**zmieniające rozporządzenie – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych
jednostek organizacyjnych prokuratury**

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 marca 2010 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. z 2010 r. Nr 49 poz. 296) wprowadza się następujące zmiany:

1) w rozdziale 5 po oddziale 2 dodaje się oddział 2¹ w brzmieniu:

"Oddział 2¹.

Zapobieganie konfliktom jurysdykcyjnym

§ 315a. Wystąpienie, o którym mowa w art. 592a. § 1 k.p.k. powinno zawierać:

- 1) oznaczenie organu występującego, ze wskazaniem jego adresu, numeru telefonu, telefaksu i adresu poczty elektronicznej,
- 2) datę oraz miejsce wystąpienia,
- 3) dane określające tożsamość i obywatelstwo podejrzanego lub oskarżonego, a także pokrzywdzonego,
- 4) sygnaturę sprawy i etap toczącego się postępowania karnego,
- 5) przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynu,
- 6) zwięzły opis stanu faktycznego sprawy,
- 7) informację o zastosowaniu tymczasowego aresztowania albo innego środka polegającego na pozbawieniu wolności.
- 8) inne informacje, które mogą mieć istotne znaczenie dla ustalenia toczącego się postępowania co do tego samego czynu tej samej osoby w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej.

§ 315b.1. Odpowiedź na wystąpienie właściwego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem art. 592b. § 3 k.p.k., powinna zawierać informację, czy toczy się lub toczyło się postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby w Rzeczypospolitej Polskiej.

2. W wypadku posiadania informacji wskazanej w ust. 1, prokurator wskazuje właściwy organ prowadzący postępowanie karne z podaniem jego adresu, numeru telefonu, telefaksu i adresu poczty elektronicznej, etap toczącego się postępowania karnego, bądź rodzaj orzeczenia kończącego postępowanie.

3. W razie braku informacji określonej w ust. 2, prokurator występuje do Prokuratora Generalnego o informację o właściwej jednostce prokuratury prowadzącej postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby w Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 315c. Wystąpienie oraz odpowiedź na wystąpienie może nastąpić przy użyciu urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności tych dokumentów.

§ 315d.1. W wypadku prowadzenia konsultacji przez kilka jednostek prokuratury w związku z tym samym wystąpieniem właściwego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub zbiegiem wystąpień odnośnie postępowania karnego co do tego samego czynu tej samej osoby, nadzór nad przebiegiem konsultacji sprawuje Prokurator Generalny.

2. Konsultacje, o których mowa w art. 592c § 1 k.p.k., przeprowadza się w języku uzgodnionym między prokuratorem a właściwym sądem lub innym organem państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

UZASADNIENIE

Zmiana rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 marca 2010 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury podyktowana jest koniecznością uzupełnienia trybu formułowania zapytania do właściwego organu państwa członkowskiego UE, odpowiedzi na zapytanie skierowane przez właściwy organ państwa członkowskiego UE oraz konsultacji między polskimi prokuraturami a właściwymi organami procesowymi innych państw członkowskich UE (m. in. sądami, czy prokuratury). Dotychczas nie istniał mechanizm obowiązkowej wymiany danych w wypadku przypuszczenia prowadzenia postępowania karnego o ten sam czyn tej samej osoby w innym państwie członkowskim UE.

Rozporządzenie stanowi element procesu implementacji decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie zapobiegania konfliktom jurysdykcji w postępowaniu karnym i w sprawie rozstrzygnięcia takich konfliktów (zwanej dalej decyzją ramową Rady 2009/948/WSiSW)². Termin implementacji decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW upływa w dniu 15 czerwca 2012 r.

Przepisy rozporządzenia stanowią doprecyzowanie zmian wprowadzonych do rozdziału 63 Kodeksu postępowania karnego, w których określono mechanizm wymiany informacji dotyczących możliwości prowadzenia postępowania karnego przeciwko tej samej osobie o ten sam czyn, jak również konsultacji mających na celu wyeliminowanie zbiegu jurysdykcji i określenia państwa, które będzie ją wykonywać.

Mechanizm konsultacji służyć ma zapobieganiu prowadzenia równoległych postępowań karnych przez polskie organy wymiaru sprawiedliwości oraz właściwe organy innych państw członkowskich Unii Europejskiej, których skutkiem mogłoby być naruszenie zakazu wynikającego z zasady *ne bis in idem*, zawartego w art. 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, sporządzonej w Schengen dnia 19 czerwca 1990 r.³

Przepisy zawarte w rozporządzeniu mają charakter techniczny. Choć wprost nie przewidują podstawy do wystąpienia z konkretnym zapytaniem, udzielenia odpowiedzi na zapytanie, czy wszczęcia konsultacji (które pozostawiono regulacjom kodeksowym), tym

niemniej określają jakie wymogi formalne powinno spełniać wystąpienie, jakie informacje powinny zostać zawarte w odpowiedzi na wystąpienie innego organu, jak również formy ich przekazania.

Umieszczenie formalnych przesłanek współpracy we wskazanym rozporządzeniu wynika przede wszystkim ze znacznego prawdopodobieństwa możliwości stwierdzenia równoległego prowadzenia postępowania karnego przeciwko tej samej osobie o ten sam czyn już na etapie postępowania przygotowawczego. Z tego względu to prokuratorzy mogą być w pierwszej kolejności zobowiązani do podjęcia czynności zmierzających do usunięcia ewentualnego konfliktu jurysdykcyjnego. Wiedzę na temat prowadzenia takiego postępowania mogą uzyskać z wyjaśnień podejrzanego, informacji operacyjnych policji, wniosku o pomoc prawną czy zapytania skierowanego przez właściwy organ innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej (motyw 5 decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW). W takim wypadku prokurator powinien podjąć jedną z czynności określonych w art. 5 (obowiązek nawiązania kontaktu), bądź w art. 6 decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW (obowiązek udzielenia odpowiedzi).

Wymogi formalne związane z wystąpieniem lub udzieleniem odpowiedzi na wystąpienie określone zostały w art. 7 – 9 decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW.

Art. 8 decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW przewiduje, iż występując z zapytaniem właściwy organ powinien należycie wskazać własne dane teleadresowe, przedmiot sprawy i etap toczącego się postępowania, tożsamość podejrzanego lub oskarżonego, a także pokrzywdzonego oraz inne niezbędne informacje (np. rodzaj zastosowanych środków związanych z pozbawieniem wolności czy trudności napotkane w związku z toczącym się postępowaniem). Wymóg zamieszczenia wskazanych informacji przewiduje projektowany § 315a rozporządzenia.

Art. 9 decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW zawiera informacje, jakie powinny być udzielone w wyniku zapytania skierowanego przez właściwy organ innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Z tego względu projektowany § 315b rozporządzenia nakłada na prokuratora wymóg wskazania, czy toczy się postępowanie karne przeciwko danej osobie, a jeśli tak czy dotyczy ono tego samego czynu, jaki opisany został w przesłanym zapytaniu. Dotyczy to wyłącznie sytuacji, gdy prokurator nie stwierdzi braku swojej właściwości. W wypadku bowiem, gdy przeciwko osobie wskazanej w zapytaniu toczy się postępowanie karne w innej jednostce prokuratury lub postępowanie sądowe, przekaże on zapytanie do właściwego organu w Polsce na podstawie projektowanego art. 592b § 3

k.p.k., informując o tym organ, który wystosował zapytanie. Jeżeli natomiast nie zna innego właściwego organu powinien zwrócić się do Prokuratora Generalnego o udzielenie informacji o jednostce prokuratury prowadzącej postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby w Rzeczypospolitej Polskiej. W sytuacji, gdy prokurator jest właściwy do prowadzenia postępowania, będzie zobligowany do udzielenia odpowiedzi na wystąpienie.

W wypadku, gdyby okazało się, iż prowadzone postępowanie karne dotyczy tego samego czynu tej samej osoby, prokurator będzie zobligowany do dokładnego określenia jego etapu, bądź zapadłych w jego trakcie decyzji (np. o umorzeniu postępowania, o prawomocnym wyroku, itd.). Obowiązek ten będzie ciążył na tej samej jednostce prokuratury także wówczas, gdyby okazało się, iż zapytanie dotyczy wielu czynów, spośród których tylko jeden z nich jest przedmiotem postępowania toczącego się w ramach danej jednostki prokuratury. W odniesieniu do pozostałych czynów, prokurator powinien przekazać zapytanie do innego właściwego organu w Polsce.

W projektowanym § 315d ust. 1 rozporządzenia przewidziano udział Prokuratora Generalnego. Wynika to z konieczności objęcia nadzorem konsultacji wszczętych wskutek wystąpienia przez właściwe organy innych państw członkowskich UE odnośnie postępowania karnego dotyczącego tego samego czynu tej samej osoby, bądź w wypadku objęcia jednym wystąpieniem kilku zdarzeń znajdujących się w zakresie właściwości różnych jednostek prokuratury w Polsce. Nadzór Prokuratora Generalnego niezbędny jest celem wypracowania spójnego stanowiska w procesie konsultacji. Z tego względu właściwy prokurator powinien zawiadomić Prokuratora Generalnego celem umożliwienia mu objęcia nadzorem toczących się konsultacji. Projektowany przepis jest także efektem możliwości zaangażowania organu centralnego w przebieg konsultacji na podstawie art. 4 ust. 3 decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW.

W ust. 2 przewidziano swobodę wyboru języka, w jakim powinny być przeprowadzone konsultacje. Polski prokurator powinien móc porozumieć się w tym zakresie z właściwym organem innego państwa członkowskiego UE. Uregulowanie to stanowi odpowiednik art. 14 ust. 2 decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW.

Z kolei art. 7 decyzji ramowej Rady 2009/948/WSiSW upoważnia do komunikowania się przez właściwe organy w dowolny sposób pozwalający na zachowanie dokumentacji pisemnej. Projektowany § 315c rozporządzenia stanowi jego odpowiednik. Dopuszcza on tym samym korespondencję za pomocą poczty, faksu, telegramu czy z wykorzystaniem przesyłki elektronicznej, pod warunkiem możliwości zachowania dokumentacji pisemnej pozwalającej na stwierdzenie na piśmie faktu przekazania korespondencji.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływało rozporządzenie

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia będzie miało bezpośredni wpływ na funkcjonowanie prokuratury.

2. Konsultacje społeczne

Projekt został przedstawiony do zaopiniowania sądom i prokuraturom, a także Krajowej Radzie Sądownictwa, Krajowej Radzie Prokuratury, Sądowi Najwyższemu i Prokuratorowi Generalnemu.

3. Wpływ rozporządzenia na sektor finansów publicznych, rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i rozwój regionalny

Projektowane rozporządzenie nie spowoduje skutków na rynku pracy, pozostanie też bez wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw. Nie wpływa również na sytuację i rozwój regionalny. Rozporządzenie pozostanie bez wpływu na budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Rozporządzenie nie wywoła również skutków finansowych dla budżetu państwa. Ewentualne dodatkowe czynności związane z prowadzeniem konsultacji z właściwymi organami państw członkowskich mieścić się będą w ramach czynności służbowych prokuratury, stąd pokryte zostaną ze środków finansowych związanych z jej funkcjonowaniem.

¹ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 1, poz. 4, Nr 56, poz. 459, Nr 26, poz. 157, Nr 26, poz. 156, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474, Nr 219, poz. 1706, Nr 178, poz. 1375, Nr 223, poz. 1777, z 2010 r. Nr 182, poz. 1228, z 2011 r. Nr 53, poz. 273, Nr 203 poz. 1192, Nr 240, poz. 1430.

² Dz. Urz. UE L 328/42 z 15.12.2009 r.

³ Dz. Urz. UE L 239/19 z 22.09.2000 r.